

ΕΤΟΣ Α'

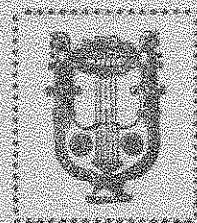
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1930

ΤΕΥΧΟΣ 5^η

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΔΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΜΕ ΤΙΤΛΟΥ ΛΗΞΙΑΙΟΥ ΚΩΣΤΟΥ, ΒΕΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΥΣ, ΕΠΙΖΩΝΤΩΝ,
ΕΠΙΧΑΙΡΙΤΩΝ, ΣΙΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΥΦΩΝ ΛΥΣΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
+ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΑΜΗ
ΠΡΩΤΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΑΣ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΡΙΔΕΣ

ΤΕΡΙΞΟΜΕΝΑ

Α'. ΗΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΔΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

“Η θεωρία του γενικού συμπατρότου της εθνικής μουσικής (Ο. Θωάμης) — Η μελέτη σχετικά με αίσθηση της ψυχής λόγω μουσικής (Κ. Σικελόπουλος). — Η και παρ' Ευχαριστούση Μουσική μετά διατάξεων αριθ.
την Ερμηνείαν περιεργασίαν (Γραμμούν. Γρούζης). — ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ. — Η και παρ' απόκτημα λογική της μουσικής περιφράστες — Τα
πρώτα ρεθίμνα της Βιβλιοθήκης Καλ. Μουσικής (Ο. Θωάμης). — Εποχιαλίτιδη ομιλία (Νικόλαος Νεκαγιώργειος). — Σημείωση για την γιργού Φερ-
γγινέαν των Χριστιανών (Κωνστ. Παπαδημητρίου).

Β'. ΗΡΟΣ ΛΙΜΑΝΙΚΟΝ

ΔΕΣΜΑΤΙΚΑ της Αλικαρνασσού και της Τυρίνης (Ο. Θωάμης). — Πλάτη της Ή η-
σα την διαρροϊκή την Τριανταρίση μηχανή πλάτην (Ουανδρόπουλος ή Βατούνης). —
Διεπιστροφή εἰς πλάτη Ρ. (Ουανδρόπουλος). Άλλη πλάτη (Ο. Θωάμης).

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΔΟΞΙΚΟΥ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΝ ΕΞ 24-32 ΣΕΛΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΤΑΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΕΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ ΙΙΙ 2
2

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομή έτησια ἀπαραιτήτως προτίμοτέα.

Διά 12 τεύχη:

Έξτερικον δροχιαὶ 100. Έξτερικον σελλαὶ
ντα 15 ἢ δολλάρια 4. Διά τοὺς ἐν Καν.
σταντινουπόλει γρόσια 350.

Αἱ πανδρεικὲ δροχένναι δεῖται ι. ο σταθεροποιησαντες ἄστει, προτίμω
ντες απεναντι αποδείξεις, περιβολη την χρονικὴν τοῦ διαδιδούντος καταγόν
σφραγίδες τοῦ Βεροιδίου. Τα τίμημα τῆς συνδρομης, τὸν δε τοις θερινοῖς
καὶ τοῖς άργαρικοῖς συνδρομητῶν αποστάλλεται διὰ ταχυδρομίης ἢ ταχεῖσσι
ταχυγόνης πορείας τῶν διαδικτυών (Πλέον Βελούδινα, ΙΙΙ 2 'Ασπενι).

Τὰ πρές ομοειδειῶν δροσεράλευντα χρόνωρα τὸν διασταύρωσαν

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΔΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΡΙ ΙΑΝΝΙΤΕΡΟΥ ΛΕΞΙΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ ΕΓΓΑΝΓΙΣΤΙΚΕΑ, ΠΑΡΑΣΗΜΑΤΙΚΕΑ,
ΕΓΓΑΝΓΙΣΤΙΚΑ, ΣΧΟΛΙΑ, ΚΑΙ ΔΙΝΟΔΑ ΛΕΞΙΑΤΑ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΟΡΟΣ Ι. ΘΩΓΓΗΣ

Πρώτη καθηγητής της θεωρίας της ημετέρου μονάδας εν *Κυριακούληση*.

Η Α. ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
Κ. Κ. ΦΩΤΙΟΣ ο β'

"Αμα τῷ ἀκοῦσματι τῆς αἰσίας ἐκλογῆς τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιώτητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Καυφωτίου τοῦ Β'. μετ' ὀπεριγράπτου χαρᾶς καὶ ὀγκολιάσεως ἐσπεύσαμεν νὰ μεταδώσωμεν τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονός τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» γράψαντες ἐν τῷ 2ῳ τεύχει περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως Αὐτῆς καὶ παραθέντες μετά βιογραφίκων τινῶν σημειώσεων καὶ φωτογραφίαν Αὐτῆς, ἡν ἔλλειψει ἄλλης, ἐξ Ἀθηναϊκῆς τινος ἐφημερίδος παρελάβομεν.

"Ηδη φτοκτήσαντες νεωτέραν Αὐτῆς φωτογραφίαν δημοσιεύσομεν αὐτὴν χαριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου», σίτινες, ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτῆς θέλουσιν εὑρει ἀναμοιβόλιας σθεναρὸν καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Μουσικῆς προστάτην καὶ ἐνθερμικὸν προβιβαστήν.

"Ἐπι τῇ εὔκαιρᾳ ταύτῃ ο «Μουσικός Κόσμος» ὑποβάλλων τῇ Α. Θειοτάτη Παναγιώτητι εὐλαβῆ συγχαρητήρια, εὐχεταὶ Αὐτῇ ισόβιον καὶ εὐκλεᾶ Πατριαρχείαν.

Η Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
Κ. Κ. ΦΩΤΙΟΣ Ο Β'.

Α' ΜΕΡΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. Ι. ΘΩΓΑΔΟΥ. 2

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΟΝΙΑΙΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΔΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τα διαστήματα είσι αιμφωνα ἡ διαφωνα, ήταν οι δικι φλόγγοι δίνανται ή μη ν' ακοντωται συγχρονος ἀνευ δισαρθροστοι ἑταπλοστοις εἰς τὴν ἀκοην. (Εὐρισ. σελ. 81). Καὶ σώμαρια διαστήματα ἥσαν ἐν ἀρχῃ το διατάπων, τὸ διατένεται ἡ διοξειδῶν, τὸ διατεσσάφων, ή συλλαβὴ καὶ τὰν διάστημα ποσεύμενον διὰ τῆς ποσθήκης ἔνος τούτων εἰς τὴν διατασσὴν. Πάντα δὲ ἦτο τοῦ διατεσσάφων ἡ τὰ μεσολαβοῦντα μεταξὺ δύο εἰς τοὺς ἀπαριθμημένους ἐθεωραντο ὡς διαφωνα. Τα κινούτερα διαστήματα ἐλάσσονα τοῦ διατεσσάφων ἥσαν τὸ δίτονον, το τοιμιτόνον, ὁ τοῖν, τὸ μιτόνον καὶ τὸ τέταρτον τοῦ τόνου, καλούμενον δέσπ. Ο Γαιδέντιος (σελ. 11) θεωρεῖ τὴν πανηρωνίαν οἵσαν μέσην μεταξὺ σιμιριονίας καὶ διαφωνίας.

Τα διαληράθεντα σίμιριον διαστήματα ἔχουσι λόγον ἀριθμητικὸν προς τὸ μῆκος τῆς χορδῆς, ὡς καὶ ἀριθμὸν καλικιών δονητσεων ὡς ἔξις:

Διαστήματα	Μήκη χορδῆς	Ἀριθμὸς δονητσεων
Διατασσ	1)2	2)1
Διατεσσάφων	3)4	4)3
Διατένετε	2)3	3)2

Ο δέ τόνος, δοτις πλούχητη, ὡς είνοιται, ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τῆς διαλεντίας προς τὴν διατεσσάφων, ἔχει λόγον ἀριθμητικὸν πρός τὸ μῆκος τῆς χορδῆς τὸν ἐπογδοον, ὡς 9 πρὸς 8 ἢ 8)9. Παλι, δονήσ, 9)8.

"Ἄξιον παρατηρήσεως ἐστιν ὅτι ἔκαστος πόν διατένειο ἀπαριθμημένων τεσσάρων λόγων είναι ἑταπλοιος, διαφέρονται διη, οι δύο δροι ἔχουστον λόγου απ' ἄλλημα κατὰ μονάδα.

Ο τόνος παρὰ τοῖς αρχαιοῖς διαισθημενος εἰς διο, ἀπετέλει δέο δάνσα μιτόνια, τὸ Πλαττον καὶ τὸ μεῖζον. Καὶ τὸ μὲν διαττον μιτόνον είχε λόγον ἀριθμητικὸν τοὺς τὸ μῆκος τῆς χορδῆς τὸν 243)256 ἢ 2187)2304 καὶ ἔκαλετο λείμηρον (*), τὸ δὲ μεῖζον ἔφεσ λόγον ἀριθμητικὸν τὸν 2048)2187 καὶ ἔκαλετο ἀπομήνημην (**). «Τὸ δὲ ἡμιτόνιον καλούμενον οὐκ ἔστιν ἀζριθδῶς ἡμιτόνιον ἡμιτόνιον ἡμιτόνιον. Ιδίως δέ λείμηρα καὶ ἔχει λόγον, οὐ τα 243 πρὸς 256. (Γαϊδέντ, Εἰσαγωγὴ σελ. 15).

§13).—«Τοι δέ λείματος τὸ λείπον εἰς συμπλήρωσιν τόνου καλείται ἀπομήνημην τούς μεῖζονς δὲ καὶ αὐτὸ μιτόνον, διοτε ἔσται τὸν μιτόνον τὸ μὲν μεῖζον, τὸ

(*).—Τὸ λείμηρα διανομοῦθη οὕτω, διότι δύο λείματα συμπλαιστίνενα ἐν τῇ κλίνει παραστάσιοις ἔλεμενα μηδεμίατελούτα ἔνα τόνον ἐπογδοον.

(**).—Η απότομη είναι τὸ μετα τὴν μορφασιν τοῦ λείματος ἐκ τοῦ μεῖζονος (ἐπογδοον =8)9) τονού πτολεμοικευον μέρος, εἴσισκεται δε διαριθμητικὸς μίστη λόγος, εἰνα ἐκ τοῦ μεῖζονος τόνου 8)9 ἀπαριθμητη τὸ λείμηρα διη τῆς διαιρεσεως οὕτω 8)9 : 243)256 = 2048)2187.

δε ἔκατον χρῆται δὲ τὸ μὲν διατονικὸν γένος τῷ ἑλλατόνι, τὸ δὲ χορωφαντικὸν ἀντιφέρονται». (Γαϊδεν, εἰσαγωγὴ σελ. 16. § 14).

Ο δέ Ἀριστείδης Κούντιλιανὸς δίδωσιν ἡμῖν τὰ κατωτέρῳ μήκη τῆς διατάσσου, τῆς διατεσσάρων, τῆς διαπέντε, τοῦ τοῦ, τῶν ἡμιτονίων, τῶν τριτημορίων καὶ τῶν τετατρημορίων. Ιδού δέ τι λέγει :

«Διαβόντες οὖν (οἱ πάλαιοι) δύο χοράδας, ἀπὸ μονάδος αὐξανούσοι συνεπιθέσαντος πολιθιαῖς ἐκ μὲν οὗν τῆς ἑτέρας μέλαν ὅληρη ἐξασθίουστες, ἐκ δὲ τῆς λοιπῆς δύο, καὶ τας ἀφοτέρους πλήξαντες, τὴν διατάσσουν συμφρονίαν εἴρον, καὶ ταῦτην ἐν διατάσσοντο λόγῳ τηγάνευν ἀπορίηντα. Ήδην δ' ἐξ ὅλης τοις ὄλκος αποδηματεῖς καὶ καθαψάντες τῆς χορᾶς πόσις τὴν μὲν δευτέραν εἴρον αὐτίνην ἢγειραν τὸ διαπέντε, πρός δὲ τὴν πρώτην τὸ διαπάνων καὶ διαπέντε θύτερον μὲν οὐν τριτημορίαν λόγουν ἔχειν εἰσηγαστι, θύτερον δὲ τὸν ἡμιόλιον πάλιν δὲ μέλιρη προσθέντες χορᾶν καὶ ταῦτην ἐκ τεσσαρῶν ὅλων καθελκούσαντες, εὐφορούν πρός μὲν τὴν τρίτην ἤγειραν τὸ διατεσσάρων ἐν ἐπιτοιτῷ, πρός δὲ τὴν δευτέραν τὸ διαπάνων, πρός δὲ τὴν τριτημορίαν τὸ διαπάνων τὸ διαπάνων· τὸ μὲν διατεσσάρων ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι διωφείσαντα, τὸ δὲ διαπέντε ἐν ἡμιόλῳ, τὸ δὲ διαπάνων ἐν διαπάσιοι, ὅτι δὲ ἀμφοῖν ἔστι συνθετος ὁ μὲν γαρ 3 πρὸς τὸν 2 τὸν ἡμιόλιον δεικνυετόν, ὁ δὲ 4 πρὸς μὲν τὸν 3 τὸν ἐπιτριτόν, πρός δὲ τὸν 2 τὸν διαπάνων τὰ δὲ μετ' διαπτημάτα πάλιν ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν προειρημένων λόγων θεωρεῖται. Βούληθεντες δέ καὶ τοὺς τῶν ἔλλαττάνον τοῦ διτόνου καταμάθειν λόγους, τόνου τε καὶ ἡμιτονίου καὶ διπέντε, αἵτις ἔλογοιραν εἰδότες γαρ δὲ διαπέντε τοῦ διατεσσάρων υπερεχει τόνῳ, συνέθεσαν πολιθιαῖς κατὰ τὸ ἔξης τοις, δύν δὲ μὲν ποιῶτος, πρός μὲν τὸν δευτέρον ἐπιτοιτὸν συνέστησε λόγουν, πρός δὲ τὸν τοτὸν τὸν ἡμιόλιον εἰσὶ δὲ οὕτωι 6, 8, 9. Ο μὲν οὖν 8 πρὸς τὸν 6 τὸν ἐπιτριτὸν ἔχει, δὲ 9 πρὸς μὲν τὸν 6 τὸν ἡμιόλιον, πρός δὲ τὸν 8 τὸν ἐπόγδοον. Τὸ δὲ δισπέντε τοῦ διατεσσάρων υπερεχει τόνῳ ἐπόγδοον ἄριστον λόγον ἔχειν τὸν τὸν διαπέντε πρὸς τὸ διατεσσάρων υπεροχήν, ὅπερ ἔστι τονος, ἔθεσσον.

»Ἐβούλιμησαν δὲ καὶ τὸν τῶν ἡμιτονίων κατανόσσαι λόγον. Μεταξὺ δῆ τοῦ 8 καὶ τοῦ 9 μηδενὸς ἀριθμοῦ θεωρούμενου, τοὺς προκειμένους δρους διπλασίσαντες, ἐποιησαν μὲν ἐγκαίδηκα καὶ ὀγκωκαίδηκα, μεταξὺ δὲ τούτων εὔρον ἐπιλεπτά τὸν ἐπιτριτόδεκα. Τούτον δή εἰσηγαστι μεσοτεσσάμενος τὸν τόνον εἰς ἡμιτονία. Εὔσιασται δέ ταῦτα αὖτις εἰς τὰ διαποντία, ἀλλ' εἰς τε μετ' οἷς καὶ ἑλλατόν. Ο μὲν γαρ 17 πρὸς τὸν 16 τὸν ἐφερραιδέσσατον ἔχει λόγον, ὁ δὲ 18 πρὸς τὸν 17 οὐκ ἵσσει, ἀλλ' ἑλλατώ τοστον, τὸν ἐφερτακαιδέσσατον δι' ἀλλ' εἰς τὸν ἡμιτονίου διαγραφῇ διπλῆ γνεται τῶν στοχείων ἐκθεσίς, ἵνα δὲ μὲν τοῦτον ἡμιτονίου γρείν δέσι πρὸς τὸ ἔγγιον τὴν ἐπίτασιν ἢ τὴν ἀνεστιν ποιῶμενα, δέ δὲ τὸ μετέντον πρὸς τὸ ἀποτέρω. «Οδει καὶ λειμανία τούτο τὸ διάστημα διὰ τὸ διοπτρικαρτον τῆς λοιπήτος ἐκάλεσεν οἱ πάλαιοι.

»Ηδην δή τοὺς προειρημένους διὰ τος αὐτῶς αἵτις διπλασίαντες, εὔρον καὶ καὶ τὰς διέσεις, αὔτεινούτας διχῇ τὸ ἡμιτονίον. Εποιησαν γαρ 32, 34, 36 μεταξύ δὲ τούτων πάλιν ἐπειδοι πληπουσιν δρους, τῶν μὲν 32 καὶ 34 ο 33, τῶν δὲ 34 καὶ 36 ο 35, ὃδετε μεταξύ 32 καὶ 34 γνεθειμα δύο διαπτημάτα, τὸ μὲν ἔχον λόγον ἐπιτριτακοστοδεύτερον, τὸ δὲ ἐπιτριτακοστοτριτον. Τὸν δὲ 34 καὶ 36 διμοίριος δύο, τὸ μὲν ἐπιτριτακοστοτεταρτον, τὸ δὲ ἐπιτριτακοστόπεττον δρουμεν δη καὶ τὴν τῶν διέσεων φύσιν εἰς ἀπαν διποτημένην τούτου δη σύτος ἔγντος, οὐχαλεπον συνιδεῖν διτὸ διατεσσάρων οἱ συνέστησεν ἀκοιβεῖς ἐκ δύο τόνων καὶ ἡμιτονίων». (Αριστείδ. Κούντιλιανοῦ βιβλ. Γ' σελ. 112—115).

Κατὰ τὸν Αριστείδην λοιπὸν οὐ μὲν διαποντίων ἔχει λόγον ποιημητικὸν τὸν διπλατον 1)2, ἢ διατεσσάρων τὸν ἐπιτριτὸν 3)4, ἢ διαπέντε τὸν ἡμιόλιον 2)3, ὁ τόνος τοῦ ἐπόγδοον 8)9, τὸ μετέντον ἡμιτονίου τὸν ἐφερραιδέσσατον 16)17, τὸ ἑλλατόν ἡμιτονίου τὸν ἐφερτακαιδέσσατον 17)18, ἢ σ' διέσοις τεταρτημορίαία τὸν ἐπιτριτακοστόπεττον 35)36, ἢ β' διέσοις τεταρτημορίαία τὸν ἐπιτριτακοστοτετταρτον 34)35, ἢ γ' διέσοις τεταρτημορίαία τὸν ἐπιτριτακοστόπεττον 33)34 καὶ ἢ δ' διέσοις τεταρτημορίαία τὸν ἐπιτριτακοστοδεύτερον 32)33.

(Ἔτεται συνέγεια)

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΟΣ ΛΑΪΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΟΥ

Όποιονδήποτε είδος λαϊκού τραγουδιού απατεῖ καὶ ἀν λίθη τις εἰς χειράς του πρός μελέτην, θίνεται διαπιστώσει μαρφολογικοῦ—δρυτικούνισιος τα ὄντοιντα : τὴν ὑποδεξιν τῶν Ἀραβικῶν Μακαρι καὶ Λιτανῶν—Λιτανίας (*). Δηλαδή : ή κατασκεψίει τὰ μουσικά του ἔργον δ. Νεοελλήνη λαϊκούς τοπογνωμοστής ἐπαναλαμβάνει καὶ παραπλάσαις (θὰ ἴδουμεν κατωτέρῳ τοὺς λόγους τῆς τοιωτῆς διηγήσεις ἐπαναλήψεις καὶ παραλλαγῆς) μίαν μελοδικήν του φράσιν (ήτις πολλάκις δὲν είναι καὶ ἴδιατέρα, ἀτομική ἐμπνευσίς) ἐξ ὅπτω σχεδόν φθογγοσήμων (Μακαριά) ἢ ἐπαναλαμβάνει μετα παραλλαγῶν ἡ μή ἐν μοτίβο ἐξ 3-4 φθογγοσήμων Λιτανία (ἴδιατέρως εἰς τὰ Μαρούλιγια, Παιδικά, Χαροπικά-Παγύνα, Ἐπιτραπέζια κτλ.) μέχοι συμπληρώσεις τοῦ δῆλου αὐτοῦ ἀστικοῦ. Η βλογδήνωσις δὲ αὐτῇ ἐξαρτάται ἐκ τῆς χορωμοτοποσεως τοῦ ἐνοτοῦ καὶ ἡμίσεος δεκαπενταπολίδιου ἢ σπανίως διο. συνήθως ἕνος στίχου μετα ἡ ἀνενέ ταπιφωνημάτων. Τὸ δὲν βεβαίως αὐτῷ συμπληρωμάτινον ἀσμα ἐπαναλαμβάνεται δεκαπεντάσις καὶ λοιπής φράσεις κατόπιν μέχοι συμπληρώσεως τῆς δηλ. πλονοίας καὶ αρθρόντων στιχουργικῆς παρακαταθήτης.

Οι ἐπειρηγοὶ τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, δὲν ἔχουμεν βεβαίως τίποτε ἄλλο να παρουσιάσουμεν καὶ διαπιστώσαμεν ἡ μίαν βο-

(*) Λίτανειον: Είναι η ώς Εποδὸς κατὰ τοὺς ποιῶντος Χριστιανοὺς χρόνους διὸ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ λαϊκὸν ἐπαναλαμβανούσην λόγοτε ποίησις «Ἄγιοι, βλέψοντες, Παναγία Θεομήτορο, ἐλέεσσον κτλ., τοῦ λειτουργοῦντος». Τοῦ μη ἐπέλθη δὲ συγχρήσις μετα τοῦ περιεχομένου τῆς γνωστῆς ἐν χοντροῖς σημεοῖς «λιτανίας», σημειωμένης ἡμεῖς ἀπόλος τοῦ μεταφραστοῦ, μεταχειρέψομεν διωρχεῖ περιστέρω τοῦ Γερμανικοῦ διονυ. Λιτανῶν διὰ τοῦ γνωστοῦ πορτοῦ τῆς μουσικῆς τῆς δηλούσεις επεξηγήσαται διδούμενον διττοτερο. Εποποιοῦ εὐ παρόδοι διτι, πιολεψίατα τοιωτῆς ὥστε τοῦ λαϊκοῦ ἐπαναλήψεως μᾶς φράσεως τοῦ λεσσοῦ, συντονίσεων καὶ σύμμετρου, διτις : «Χριστὸς ἀνέστης «Αληθῶς ἀνέστης» ο «Επικρανθῆ καὶ γεννητονθῆ»», «Ἐπικρανθῆ», «Ἐπικρανθῆ καὶ γεννητονθῆ», «Ἐπικρανθῆ» κτλ.

δύτητα, μουσικὴν νοιδόφρητα, κόπτωσιν ἡ δρυγοποιοῖσαν καὶ ἀνικανότητα περιστεροῦ σταθεροῦς καὶ αὐτηροῦς μέχοι τέλους ἐκπέσεως καὶ ἐξελέγχεως ἰδεῶν καὶ σκέψεων. Πρέπει δημος νο σημειωθῆ ἐξ ἀντιθέτου ὅτι εἶναι αἱ μορφαὶ αὐταὶ τὰ ποτοφυῶν τρόπων τινὰ τῶν γνωστῶν Βίβλων Variationen τῆς ἀνωτέρας τεχνητῆς, μὲν τὴν διαφοροῦν δῆ, εἰς τὴν τελευταῖαν αὐτὴν περιέπισαν αἱ σπαραλλαγαὶ γίνονται διὸ τοῦ αὐτόντοι σημειωθῆσαις. Αἱ λεγθῆ δὲ ἐδῶ παρεμπιποντίος δῆ, καὶ σωσεις ἄλλη μορφῶν τῆς Βίβλωντας ἡ πουσικῆς ως Περγαμέτο, Πασσαμέτο, Πασσαγάλια, Σαζων (1795, 1805 αιών), Μπαλαντι, Ροντό, Βιοελέ, Ραντέλ κτλ. τῶν Τροιβαντοῦ, Τοουθέρ καὶ Μίννε-Λεγκερ, da Capo Αριά, Lied, Σονάτα, Ροντό, Φουγκα κ.τ.λ., ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐπαναλήψεις πορπυρούμενην θεμάτων ἢ διλογίων μερῶν. Πάντως αἱ ἐπαναλήψεις αὐταὶ εἰς γείως μεγαλοφυῖν τιμβετῶν δὲν ἀφήνουν ἐντύπωσιν κορυφασιῶν ἡ καμάτων κτλ. ἀλλ ἐξ ἀντιθέτου ἐκ τῆς καταλλήλων ἐκάστοτε χορωμοτοπούσεως τῶν μορφῶν αὐτῶν καὶ μερῶν τοῦ τιτελεταῖς, δι ὅτις ποικιλοφόρου δινομικῆς διαφορῶς καὶ ὀψιγνής, διὰ τῆς διαφοροῦ ἐνορχηστρώσεως, ἀναστρέψεως, ἀντιστρέψεως, ἀλλα καὶ τῶν μιμακον, ἀποκτίσανται ως αὐτὸι μορφαὶ καὶ γενικῶς τὸ μουσικὸν τεμένον, ἀπὸ Ψυχολογικῆς, αἰσθητικῆς καὶ περιεχομένου ἀπόφρωστάντων, διέτροφον τρόπων τινὰ μετρήν καὶ οὐσίαν. Μέχοι ποιῶν δὲ σημειοῦ μεγαλοφυῖν ὁμολογούμενας χορωμοτοπούσεως καὶ μεγαλειώδεις βεβαίως ἐντυπώσεως, εἶναι διγυνόν τοῦ φθάτη ο Βίβλωντας συνθέτης, διὰ τοῦ μεσου ἡ μέλλον, μεταχειρέψομενος τὴν ἐπαναλήψην μᾶς μουσικῆς φράσεως ἡ ἕνος μοτίβου ἐπανειλημμένος, δεικνυεῖ διλογίδιου ο Γερμανός πουσικοσυνθέτης Ρίχαρδος Βίγκερ εἰς τὰ μουσικοδραματικά αὐτοῦ.

Βεβαίως δὲν θύμηντο τις τὰ ἀναμειντι μέτρο τοῦ λαϊκὸν ἡμῖν τοπογνωμοστήν τοιωτῆς ἐμβάθυνσιν καὶ μεγαλειώδῃ χρήσιν τοῦ ἀπλουστάτου δέσιο μορφο-

ποιήσεις εἰς τὴν μουσικὴν, ὡς εἶναι αὐτὸς τῆς ἑτανολήρμος, διότι (καὶ ἐργάσθη εἰς τὴν διαφορὰν τῆς μουσικῆς σκέψεως καὶ αἰσθήσεως τοῦ Νεοελλήνος) οἱ αἴσθησις τοῦ αγούσιοῦ στοὺς τοὺς συναδείξοντας τοῦ Εὐρωπαίου) οἱ Νεοελλῆνοι ὡς καὶ ὁ Ανατολίτης καὶ τῶν Βαλκανίων λαϊκος τραγουδιστής, κατασκεψεῖ—μορφοποιεῖ τὸ πέλος πάτου ποποτίστας μελοδικός—μελοτομητικός, ἐνῷ ὁ Εὐρωπαῖος ἀνομικός. Οἱ τελευταῖς, ὡς πατά πλειονότητα καὶ ὁ παλιτέχνης ἔσει, παραδίδει τὰ ἄσματα αὐτοῦ μὲν παραλλήλον συσχετούσαν—συγχρότησιν τῶν μερῶν, ὅπτῳ ἢ τέσσαρας διαστολὰς ἔκστητη περίοδον συμμετοχὴν κατασκεψεῖν τῶν τελευταίων εἰς τὴν προώτην πορείαν. *Sequenz*, μὲν οὐχί ἀνάμικτα συμβικά γενή, μὲν συσσεις δεσποτούστης—τονικῆς, μὲν αισθητῶν καὶ ἀκούσθη *Profiliierung* τοῦ ισχυροῦ μερικῶν διασταλῶν καὶ τῶν *finale-Schlüsse* ἀλπ. Οἱ Έλλην λαϊκοὶ τραγουδιστοὶ, ἐξ ἀντιθέτου, συγκεντρώνει (φυσικῷ τῷ λόγῳ ἀπικειμένως καὶ ἐκ συνηθείας μᾶλλον) ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοφήγη ἐπι μιᾶς ἡχητικῆς πληθύσις μελοματικῆς καὶ διακοσμητικῆς γραμμῆς, κατασκευαζόμενης αὐτῆς καὶ ρεοντος εἰς τὴν πρώτης διανοῆτης μελωδικής φράσεως—πηγῆς. Κίριος οὐκοῦς είναι ἡ «γραμμή» καὶ δοχὴ τα δώσιμενα σχήματα. Εογνατικός αὐτὸς κατὰ τὰ σύστημα τῶν Ἀραβικῶν Μακάμην ἡ την αρχὴν τοῦ Λιτανίου συστήματος, δὲν ἐνδιαφέρεται ὅτι παραμένει στάσιμος, ἀλιτρός, ὅτι—ὅς μετ’ ἀπλικατῆ ἡ χρεωκός φοάσις—«τα ᾧδια κοπίνατει μουσικῶς, ἐξ ὁργῆς μέχοι τέλονς τοῦ ὄλου ἀσμάτος. (Διὸ τὰς παραλλαγὰς του, διμῆλο κατωτέρω). Οἱ Εὐρωπαῖοι παραδίδει σταθερά καὶ δώσιμενα σχήματα—«κοντούρες», ἐνῷ ὁ Νεοελλήνης ἡχητικαὶ γραμμαὶ. Εἰς τὸν πρώτον, ἀκούοντες τὴν πρώτην ἐνός λαϊκοῦ τοῦ ἀσμάτος, γνωρίζουμεν (οἱ μουσικοὶ βεβαίως ἀνεπιτυχένει) σχέδον πάντοτε καὶ τὴν διῆρην πορείαν. Εἰς τὸν δευτέρον ομοιούσιον ποτέ!

Οἱ Νεοελλῆνηι ἐπαναλαμβάνει καὶ παραδίδοσει ἀπομικαστικῶς (πάντως ἡ μελοποιητική γραμμὴ αὐτοῦ καὶ αἱ παραλλαγαὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ποιητικὸν κείμενον, τὸ μέρος εἰς τὸ οποῖον μέσαι, τὸ περιβόλλον καὶ ἀπὸ τὴν ὀποιακῆν αὐτοῦ «μουσικὴν» ἐπανάτητα) ἐνῷ ὁ Εὐρωπαῖος περισσεῖται,

πενισσφύγει, παραδίδει ωρισμένον κάτι. Μία δπομαδήποτε σύγκροιας Εὐρωπαϊκοῦ λαϊκοῦ ἀσμάτος μεθ' Ελληνικοῦ, ἀποδεικνύει τὸ ἑπταφάγματον τῶν ἀνωτέρω ἐπειθέντων.

Καὶ γεννῶνται τώρα αἱ ἔξης ἐρωτήσεις : Ποῦ εἶναι τὰ αἴσθητα τῆς διηρεκοῦς ἐπαναλήψεως καὶ παραλλαγῆς τῆς Α βασικῆς μελωδικῆς φράσεως η μοτίβου ἀπό τον Νεοελλήνα; Καὶ τον τις είναι η μουσικὴ Ψυχολογικὴ σημασία τῆς τοιαύτης ἐμφανίσεως;

Η διηρεκής ἐπαναλήψις μᾶς μελωδικῆς φράσεως δεικνύει κατ’ ἀρχήν, ἀνικανότητα περαιτέρω δράσεως, κινήσεως, παραμονῆς καὶ νέος δημιουργίας, ή δὲ παραλλαγῆς παροντούσας εἰς ἡμᾶς τὸ φαινόμενον τῆς ἀδυναμίας συγκρατήσεως ἀπαραλλάκτου καὶ ἀμεταβίλητου τῆς βασικῆς Α φράσεως περαιτέρω κατά τὴν τιθηνάν χρησιμοποιήσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ίδιου αὐτοῦ μέσου τραγουδιστοῦ. Η τελευταῖα ὅμοια αὐτῇ δεικνύει ἐξ ἀντιθέτου ἐν παραγογιμον μουσικὸν πλεῖστα, ἀλλ’ ἀποτελεῖ πάλιν τὸ φαινόμενον περὶ—ἀπὸ μουσικῆς ψυχολογικῆς ἀπόψεως—ἀποδιδούσικτητα. Καὶ ίδιον διατί : Ἄδυνατόν να συγκρατηθῇ εἰς τὸν νοῦν του η μᾶλλον εἰς τὴν *Anschauende Phantasie* (Χάνδρο) την ποιητὴν βιοτικὴν φράσιν του, τῇ βοηθείᾳ τῆς θεοίος ίσως μᾶς καταστενάσῃ, ηδὲ δωσῃ φροντισμένην πορφύρην εἰς τὸ ὄλον λαϊκοῦ τοῦ ἀσματού πατούν, βρογάζεται ὁ λαϊκός ματριαρχούστης ἄπλως μὲ τὸ σύστημα τῆς διηρεκοῦς ἐπαναλήψεως καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ παραλλαγῆς, ἐφ δούν καθοικεῖται διηγείται να συγκρατηῇ τὴν πρώτην αὐτὴν φράσιν του, πητὶ πολλαῖς δὲν εἶναι καὶ ίδετη του ίδιοτητοία—εἶναι καὶ αὐτῇ ίσως ἐξ ἀλλού μουσικὸς παραλλαγητή. Καὶ εἰμέδια δεβαιώτατοι ὅπι : ἐάν φυνογονικοποιηθείν διλήπησον τὸ δόμιο τοῦ Νεοελλήνος λαϊκοῦ τραγουδιστοῦ μίαν δύο, τοεὶς τέσσαρις καὶ διστάς φορές, μέχοι τελείας ἀποτελούσσεως τοῦ ἀριστεροῦ διοστίσεων ποιητικοῦ αὐτοῦ κεφαλοῦ εἰμεῖθα λέγω δεβαιώτατοι, ἐξεπλάνητες ἥμερος κατόπιν εἰς τὸ δομιτιόν μας τας Η ἐπαναλήψεις τοῦ ίδιου (θὰ ἔρετε να είναι τὸ ίδιον!) ἀσμάτος. Θὰ παρεπηρουσιασμεν τάντοτε μηχανής παραλλαγῶν εἰς διάφορη τῆς μουσικῆς του μέρη. Καὶ η ἐμφάνισης αὕτη, εἶναι ἀπὸ μορφολογικῆς καὶ ίδιως ψυχο-

λογικής μάθησες άλτηδας ήν Μαροτής μουσικής σκέψεως και αισθησεως του λαϊκού μας τραγουδιστού. (Έξι ίδιας άντιληψίεως και παραπομπής στις τας Γερμανικάς γύρας, άντελάρθη διτι ο λαϊκός τραγουδιστής έκει, παρά τας έπαναληγεις τοδιών όλου μελους έπι χρονικόν τη διάστημα, δεν παραλλάσσει ἐν τούτοις, ποτε την βασικήν του άλθηδον μελιδάν—το τραγούδι του. Κατόπιν διος την άνωτερο ύπερβιηγήσεων, μοι φαίνεται περιττή η περιπέφη μάναττικής των αιτιών της τοπικής καταστασούς).

Συμπέρασμα: Ο Νεοελληνικός τραγουδιστής παραδίδεται εἰς την Sinnichk των ποιητικῶν φιλογοσοφιῶν, ένθετούσεται, «καλύτερο» εἰς τὸν Ιχνον—την μελοποιητικήν πλαστικής διακομητικήν ήχητικήν γραμμήν, παραπέρα-

ται από τον κοινωνικόν ύχον ή οργανωταρερού του μελοτομήταρού του ποτικού. (Ίδε ίδιος τα Κλεφτικά, Πετορικά, Ναυουσιαμάτα, Μοιρολόγια, Πατινάδες—κάμιας κτλ. και άγνοι την Βάρσωπατικήν μόροντικήν μελοδιαν και τα διοικητικά και σταθερά σχήματα.

Μορφολογικός καὶ μελοτομητικός εἶναι Λαϊτολίτης. Μεταχειρίζεται ἐξ ἀποθέτου—εἰσησμού ἐν τέλει—τοὺς ἀρχαῖους Ελληνικοὺς φυλίμους καὶ γένη (ίδιας εἰς τὰ Χρεστικά) καὶ τὰς ἀρχαῖας Ελληνικὰς ή Βιζαντινὰς «λίμανας». Εἰς δέ το μελος τολλάν ἐκ των ἀστικῶν αὐτοῦ, δέχεται ενημοριστικήν ἐπιφορὴν καὶ ἐπίβλεψιν τῆς βιζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποίας.

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μοναχός Έπισκοπής
Δρ. Φίλος, Πανεπιστημίου Βιέννης

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

Μεταλλήνη της 6η Δεκεμβρίου 1929

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πορός το Σδν. Υπουργείον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Αθήνας

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρουμενον εὐθεβαστος το καταθή:

Η ταξις των Ιεροψαλτῶν ὡς γνωστῶν ἀποτελούσε απὸ τῶν βιζαντινῶν χορῶν προσωπικῶν ἀπαντήσην εἰς τὴν διεξαγορὴν τοῦ τελετουργικῶν μένος τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀπαρτίζουμενή ἀπὸ ταξιν ἀνθρώπων διανοούμενων, καλλιτεχνῶν, βιοταλαιούσῶν, εἰνες ἐκτενευμένη μεροὶ σημερινῶν δύον ἀφορεῖ τὴν μοναστηρία τῶν θεσσαλίων, εἰς τας διαδεσεις τοῦ ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικῶν Σινβούλιον, ἐξαρταμένη ἐκ διαφόρων ἀποχρών περιστατικῶν ὑπάντα ἐπιστεκούσι τὴν μοναστηρία καὶ τὴν αρμονικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψηλοῦ λειτουργηματος αἵτης.

Ἐπειδὴ ή μηνάναλος αἵτη μιτάστασις γοιτεῖ εἰς ἀπολαρδίσιν τὴν ταξιν ἡμίονη, πησ δια τῆς ποινοίας τῶν προβοταμένων ἡμῶν δοχῶν ἥμελεν ἐποτήσει τὴν ἀπατοτεμένην γνωμήν γαλήνην δια μίαν γένημαν καὶ εισινεδίμητον καλλιτεγνικήν ἐπίδοσιν πρὸς διάδοσιν καὶ διδασκαλίαν τῆς

ἐθνικῆς μας μουσικῆς καὶ τῆς ἀντιστοιχοῦ θρησκευτικῆς κατανοήσεως τοῦ ἐκκλησιαζομένου κοινοῦ.

Διὰ ταῦτα

Ἐπειδὴ διαι αἱ ταξεις ἐπέτυχον τῷ εὐεργέτημα τῆς κοινωνίκης ἀσφαλιστος τῆς φιλοτελῆ προνοίας τῆς Σῆς Κιβερνησεως, εἰς διὰ λόγους δικαιοσύνης, ἔδει μὲ τερμηφθῆ καὶ η ταξιν ἡμίονη, μηδόμως διπερισσα εἰς τὴν καθόλου ἥμετην καὶ πνευματικὴν ἐξυπηρετησιν τοῦ συγόλου τῶν πολιτῶν.

Ἐξιτούμεθα διας καταβληθῆ η δέσμων μέριμνα καὶ ἐξαφαλισθῆ τὸ εἰεργετήμα τῆς μονιμούσεως καὶ συντάξεως λόγῳ ποιεστούς υπηρεσίας.

Μετὶ βαθυτατού σεβασμοῦ

Ἐπιολῆ γεν. συνεταιρείως

Τὸ Διοικητικόν Σινβούλιον

Ο Πρόδρομος Ο Γεν. Γοσιαστεΐς
Παν. Νομήτας Στ. Μακρόν

Ε Κ Δ Ο Σ Ε Ι Σ

«Ἐθνικὴ Επιθεώρησις τῆς Ἐλλάδος». Ελάβουμεν τὰ τεύχη 7ον καὶ 8ον τῆς ὡς ὄντων ἐπιθεωρήσεως, περιέχοντα φιλολογικήν καὶ ἄλλης γενικῆς φύσεως ὅλην, ἀπέρ συντάσσομεν τοῖς πᾶσι.

ΤΡΙΔΑΤΦΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΔΔΟΥ

Η ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΤ' ΑΝΑΦΟΡΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΤΕΤΡΑΦΩΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 72)

Ικανά εἰναι τὰ μέχοι τοῦδε γεγραμμένη τεσ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἡ μετέρας Μουσικῆς ὅλη ποιεῖται τινα, τὸ δόλια εἰς τὸ τεγχικὸν κωδίων ἀναφερόμενα μέρος καὶ οὐ καταλήπτα δύνατον τῆς ἀνιώτης μουσικῆς, δι' οὐτ., καὶ πάνωκες εγράψη η παροῦσα ποιητική, ἀμέλλομεν νὰ παραλείψουμεν ὅλη ἐπειδὴ τοῖς καὶ ἔλαχίστην ἔχοντο γνῶσιν τῆς μουσικῆς δὲν πιγγάνοντον ἄδιπτος ἀσφάλια, ἐκοινωνεῖν οὐκ ἀπὸ σκοτοῦ βραχέα τινα νὰ ἔχοταντοποιουμεν, ιανα ἀχριθεστέρα γένιται ἡ τεοὶ τῆς ἡμέτερας Μουσικῆς γνῶσις καὶ μὴ ἐν ταῖς συζητήσεσι παρακρονοῦσθαι καὶ ἀπολανθηδοῦν ἐν ταῖς σχεμέσαιν αὐτὸν ὃτι διακινδύνη ἡ ἀπιτοικίαν νέοι τε καὶ γέροντες μουσικῆς ἀνιώτοι.

Τὰ μηδιώτερα ουστασικὰ τῆς Μουσικῆς εἰναι δὲ ἡ θρόας καὶ δὲ οὐδιάδος, διὸ αὐτοὶ παντελῶς ἀδύνατος ἀποβαῖνει ἡ παροξεῖς ὁδῆς καὶ ἀσπασίας. Καὶ δὲ μὲν ἡ θρόα, τὸν δόλον διανικεῖται νὰ δυναμισθεῖν σύμμα τῆς Μουσικῆς, διαφεύγειται δὲ τανιά αἱ διαστήματα, δὲ δὲν συμμαχεῖται δὲ μουσικὴ κλίμαξ δὲ οὐδιός, δοτεῖ εἶναι τοῦτο ἡ Τυχὴ τῆς Μουσικῆς, διαφεύγειται εἰς ἴσοχονα τεμαχίαν μέλους, δι. ὅν συμμαχεῖται αἱ πόδες τοῦ ἀσπασίας. Η ἡμέτερα λαϊτὸν μουσικὴ κλίμαξ, η δοτεῖ τῆς Μουσικῆς, διαφεύγει τὸν τόνον εἰς τοῖα καὶ τεσσαρά πέρι, ἐνῷ δὲ ἡ Εὐρωπαϊκὴ διαισθεῖται αὐτὸν εἰς δύο μάρτιν κλίμασις δέ. η μὲν ἡμέτερο Μουσικὴ ἔχει ὑπέρ τοὺς δυδούραντα, η δὲ Εὐρωπαϊκὴ μόνον δύο. Ρυθμοὶ αὐτὴ μέν, η εὐρωπαϊκὴ δηλονότι μουσικὴ, ἔχει ἀπλοὺς ἀρτίους καὶ περιττοὺς καὶ συνδέονται μόνον αρτίους, η δὲ ἡμέτερα—πλὴν τὸν ἀνωτέρῳ—ἔχει καὶ τοὺς συνδέοντας περιττοὺς, οἵτινες εἰς σύνθετον μέλος εὑρεῖται· τούτην τὴν τετραφωνον την μουσικήν, μόνον τόνους καὶ ἡμέτονα παραδεχομένην καὶ ἀδύνατουσαν καὶ ἀπαλούμενην νὰ παραστήσῃ πολιτισμῶν τοὺς ἡχοὺς της Εκκλησίας, μόνην Μουσικῆς, οἵτινες ἀπὸ τὸν

χορὸν τούτου, η ἡμέτερα Μουσικὴ ἔχει καὶ ιδία ποντικὰ σημεῖα, φθορᾶς η χονις λεγομένα, διὰ τῶν ποίουν σχριπτίζει τὰ χρωματικά τετραχοῦδα πλήρως, ἐνῷ η εὐρωπαϊκὴ πρὸς συμματισμὸν τοῦ εἰς τὸ χρωματικὸν γένος ὑπαρχούσην Πλαγίου Δευτέρου ἥχου καταφεύγει ἐξ ανάγκης ἀναποδούστοι εἰς ἐπινευρητικάς υφέσεις καὶ διεσεις, ἀς καὶ μόνας ἔχει καὶ διὰ τοῦ διποίου τὸ ἡμιτόνιον καὶ τὸν ἡμιόλιον μονον, δίνεται νὰ παραστήσῃ. Καὶ εὐρωπαϊκῶν μεν τοιωτῶν χρωματικὸν ἥχου δυνάμεις να παραστήσομεν διὰ δέσσως, ἀλλ' οὐγὶ καὶ ο Εὐρωπαϊκὸς τὸν ἡμετέρον διοτί, ἐπειδὴ οι φθόργων τῆς εὐρωπαϊκῆς κλίμακος εἰσὶ δεδεομένεις καὶ ἀμεταχίνητοι, οὐδεν εὐρωπαϊκὸν δρυγανον δίνεται κατὰ τούτον πλήρην καὶ τελείον νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἡμέτερον Πλάγιον τοῦ Δευτέρου ἥχου, πλὴν τοῦ τετραχοῦδον (βιολίου), ἐν τῷ δόλῳ τὰ διαστήματα ἀφίενται ἐλεύθερα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ παικτοῦ. Ιδού καὶ μία σπουδαιοτάτη καὶ ἀντεργόλητος ὑπεροχὴ τῆς ἡμέτερας Μουσικῆς τὶ νὰ μηνιονεύσομεν ποικιλοτάτων ὅλων φθορῶν καὶ δη τῶν ενιδιομονίων τοῦ Τούτου ἥχου, θαυμασίως ποικιλλούσιν τὸ μέλος. Άλλα μη καὶ τοῦ ετερού χρωματικοῦ ἥχου, τοῦ Δευτέρου, η μίας ἔχει ἀντιστοιχον ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ. Μετὰ μεγίστης δισκαλίας καὶ ἀτελοῦς παντοτε δύναται νὰ παραστήσῃ αὕτη καὶ τοῦ γλυκιτάτου τούτου ἥχου τὸ μέλος περὶ δε τῶν ἐν τῇ ἡμέτερα Μουσικῇ ὑπαρχουσῶν χροῶν Σιγοῦ Κιτούναι Σπάδης, δι' ὃν δυναμίθα απταιστος νὰ ἐκφράσωμεν λεπτότεται καὶ ἐκφραστικότατα τὴν Ἕννοιαν πάσης φράσεως καὶ παντὸς συναισθήματος, οὐδὲ λόγος—νοητόμεν—ποτέται νὰ γένιται καθόδον καὶ αἱ χροῖ αὐτοῦ εἶναι ἀγνωστοι εἰς τὴν τετραφωνον μουσικήν, μόνον τόνους καὶ ἡμέτονα παραδεχομένην καὶ ἀδύνατουσαν καὶ ἀπαλούμενην νὰ παραστήσῃ πολιτισμῶν τοὺς ἡχοὺς της Εκκλησίας, μόνην Μουσικῆς, οἵτινες ἀπὸ τὸν

ἀρχαιοτάτων χροόνων εἰσίν εἰσηγημένοι ἐν ταῖς Ἱεραῖς ἀπολογίαις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοὺς διοῖσις καὶ ἀνάγνωστον ποέται νὰ καταργήσωμεν, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ μάσσου την ἑνιαύσιον ἀπολογίαν. Εάν θελήσουμε νὰ περιβάλλουμεν τὰ ἡμέτερα ἐκκλησιαστικά τροπαρία διὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς πολυφωνίας.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἡμίμονών, τῶν φθόρων καὶ τῶν ὄνθιμῶν τῆς ἡμετέρας Μουσικῆς ταὶ δὲ σημεῖα, διὸ δὲ τοοτολογοῦνται κατὰ διαφόρους τρόπους ἐν τῇ ἐφωνῆσει οἱ φθέργυται (Πλευτή, Ἀντικένων, "Ἐτερον ἢ Σύνδεσμος" κτλ.) ἔλλειτον ἐν τῇ εἰρωτατῇ μουσικῇ ποὺς λοιπόν, ἀν δὲρ ὁ Εἰδωλοταῖος νὰ μετενέγκῃ τὶς τὴν ἑαυτοῦ μουσικὴν τοιαυτὴν τινα φωνήν, θὰ παρατητοὶ στερεόμενος σημέιον παραστάσεως; Ἡ ἡμετέρα Μουσικὴ τοικύλει ἔτι λαμπροτάτα τα μέλη καὶ παράγει ἥχους ἐξ ἥχων εἰς τῆς μιας κλίμακος ἐφανημόσουσα ἄλλην, τέλην τῆς χωματικῆς καὶ ἐναρμονίους καὶ αὐτῆν τὴν διατονικήν οἷον ἐπὶ τοῦ Πατάδησι τὴν φέρονταν τοῦ Κε καὶ ἀντιστοόφως, τὴν τοῦ Ζω ἐπὶ τοῦ Βου, τὴν τοῦ Βαυ ἐπὶ τοῦ Ζω ἢ τοῦ Νη ἐπὶ τοῦ Δι (μοσχοῦ φεροχνάκη, τὴν τοῦ Νη ἐπὶ τοῦ Πα (μακροτονεκή), εἶδος της Ηλεγίου Πρόφτου, οἵος τις καὶ ὁ Ἰωνος τοῦ Ἀλόλλωνος), τὴν τοῦ Νη ἐπὶ τοῦ Γα (εἶδος σημινοτάτου Τρίτου ίχνου). Ιδού ο Νευτίος ἔρχεται καὶ τὸ Αλληλουΐα αὐτοῦ τὸ συντομόν. "Οτε οἱ ἐνδοξοὶ μαζηταί, τὸν Νη ἐπὶ τοῦ Ζω κτλ. Αἴτια αἱ ποναλίαι καὶ τὸ πλεονεκτή ματα καὶ πολλὰ ἄλλα διάρρογονταν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μουσικῇ διὸ στερεῖται η εἰρωτατή καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις «ἡ πλευτούκιλλος αὕτη ἐναλλαγὴ τῶν ἥχων καὶ τῶν φθόρων τῆς ἡμετέρας Μουσικῆς ἐν ἀπάσις αὐτῆς ταῖς ποικιλίαις στροφαῖς, οὔτε τὴν ἀκογὴν θορυβοῖ οὔτε τὴν ποστοχήν ἀποστά, ὡς η θαυμασίης καὶ θαυμιώδης τετράμβωνος εἰρωτατή ἄλλα οὔτε καὶ τὸν λόγον τῆς τίτιτος κατατιγγει, δοτις εἰντη η βάσις καὶ η οὐσία της Ἱερᾶς ψαλμῳδίας».

Απτομέθα νῦν καὶ τοῦ τελεταίου θέματος, τῆς διακασίας ἐπιθυμίας καὶ τοῦ πόθου ἐνίον, τῶν νὰ ἀντιταστήσουμεν τὴν μουσικήν μας διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς, ην «τέντομοσύνην» βιζαντιακήν μουσικήν καλοῦσι τινες πρὸς ἐξαλάτησιν τῶν ἀμανῶν ἄλλα δὲν εἶναι κόμια, παρακαλῶ, νὰ

τὴν πετάζωμεν οὕτοι στὸν ἀέρα, στὸν βούντο, στὰ πολλὰ καθούμενα, χωρὶς λόγον, χωρὶς αἰτίαν, γροτὶς ἀφορτήν καὶ δικαιολογήν, διόπου προγονικὸν ἔχουμεν αἰτίην κτῆμα, ἀφοῦ ἔχει τοστὴν αξίαν, τὸ σημεῖον καὶ ἴδιατητα, τοστὴν λεπτὴν τέχνην καὶ ειστοριαν· Δέν εἰνται αἰχθος εἰς ημᾶς νὰ δειπνήσουμεν τοστήτην ἀκρίδιαν καὶ δῆ καὶ πειραρθταί πόλις τὰ βιάτερα, τὰ δὲ ἔχει νὰ προτιθομένην καὶ περὶ πολλοῦ νὰ ἔχουμεν; "Ἐως πότε θὰ βίνουμεν τὰ δέρα εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Διησοθένους, δοτις οὐ παύετον ἐλέγχον ἥμας καὶ λέγων «εὔηθες τὰ σίκεια προτείμενως τῶν ἀλλοτρίων φάσκειν κειδεσμαῖς»; 8) Προς χάριν τῶν τετραμφωνιστῶν μὲς παραδεχθόμεν προστιχητῷ διὰ κοστίτων τυγχανεῖ οὐσία καὶ εὐφεγετατέρα διὰ τὴν βούλησίν μας ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ καὶ ποέται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἡμετέραν ἀλλ' η μουσικὴ αὐτῆς εἶνται πολιτισματανος, ἀπαιτεῖ προσωπικὸν πολὺ ἀπαιτεῖ διειδυτήν τοῦ γοστοῦ η ἀρχιμουσικόν, δὲ δροηγὸς τίς; Τὸ παγκάρι; Άλλα τοῦτο δὲν ἀπαρνεῖ εἰς ἔνα Φάλτην, διὸ διατείνονται οἱ ἐπίτροποι μερικῶν ἐκκλησιῶν, πάλι δὲν ἀπαρκεστὸν εἰς δέκα, εἰς εἴκοσιν η καὶ πλειονας. Καὶ ἐν μεγά ταῖς εὐπρόσδεστας πόλεσι καὶ διορίαις δύναται πως νὰ ἔξαιρονται τὸ παράγμα ἄλλα, ἐν ταῖς πιστοῖς, ταῖς μη ἔχουσας πόδους διὰ τὴν τοικύτην πολυτέλειαν, ἐν ταῖς κοκκιτολέστη τοῖς γυροῖς, ταῖς μικροενοσίαις τὶ γενήσεται; Θὰ ἔχουμεν καὶ ἔκει χρόνον εὐωπατίκων (εὐρωπατίκης ἥψηλον νὰ εἴπω μουσικῆς), η θὰ ἀρήσουμεν τους διυτιγεις ἐκείνους γοιστιανοὺς ὀγκύστους τῶν καλλιγόνων τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, περιοριζομένους ως τρίτην εἰς τὴν ἐσκοινιασμένην ἐκκλησιαστικήν των;

(Τρέται συνέχεια)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐν Ίεροσολύμοις καὶ Κύπρῳ ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» διτις ἐξαιρετικῶς χάριν αὐτῶν ὑποβιβάζομεν τὴν συνδρομήν εἰς δέκα (10) μόνον σελλίνια. "Ο-σοι δὲ επιθυμοῦσι νὰ ἔγγραφῶσι συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ ἀποτελεῖνται διπτις εὐθείας πρὸς ἥμας, οἱ δὲ ἐν Κύπρῳ καὶ πρὸς τὸν ἐν Λευκωσίᾳ (Νέα Φύρα Φανερωμένης 51) γενικὸν ἀντιπρόσωπον ἥμαν κ. τ. Κασσαλίδην, βιβλιοπωλην.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

Ως πληροφορώμεθα ἐκ Κωνσταντινούπολεως, τῇ 20ῃ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐπὶ τῇ ανακοινώθη τῶν διστάντοῦ αἰεμνήστου καὶ διασήμου μουσικοδιδασκάλου Νηλέως Α. Καμαράδου, ἐτέλεσθη ἐν τῷ ἐν Πέραν Ιερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου πάνθημον καὶ μεγαλοπρεπέστατον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Τὸν δὲ ἐπιμνημόσυνον λόγουν ἔξεφωνησεν ὁ ἐν Κωνσταντίνοις πάλαι ἔλλογιμώτατος καὶ διαπρεπῆς μουσικολόγος "Αρχων Μέγας Πρωτέκτικος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Γ. Παπαδόπουλος.

■■■

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Κατ' αὐτὰς ἔγενοντα αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ ἐν Ἀθηναῖς νεοϊδρυθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου «Ιωάννης ὁ Δαμασκηνός», καθ' ἃς ἔξελέγησαν διὰ μυστικῆς φυφοφορίας μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου οἱ ἔτης: Ἀγδρέας Π. Ντάκουλας Πρόεδρος, Νικολάος Κανακάκης Ἀντιπρόεδρος, Κωνσταντίνος Γεν. Γραμματεὺς καὶ Ἐμμ. Φαρλέκας Ταμίας.

■■■

ΙΔΡΥΣΙΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΙΕΡΟΥΑΛΤΩΝ

Εύχαριστως πληροφορώμεθα ὅτι ἡ δρῦμη ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 1929 Σωματείον Ιερούαλτῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος Ιεροψαλτῶν Λέσβου», ὅπινας σκοπός είνει ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλοβοηθεία τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἡ τερίθαλψις αὐτῶν διὰ παροχῆς εἰς αἰθενεῖντα μέσον μέλη Ιερτρικῆς περιθάλψεως, φαρμάκων καὶ ἀναλόγου χρηματικῆς φρογῆς, κατά τὴν διάρκειαν τῆς ἀθενεῖας αὐτῶν.

Αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ καλλιστοῦ τούτου Σωματείου ἔγενοντο τῇ 24 Μαρτίου 1929, καθ' ὃς ἀνεδείχθησαν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ οἱ κ. κ. Παναγ. Νικήτας Πρόεδρος,

Ν. Παπαγεωργίου Ἀντιπρόεδρος,
Σ. Μακρής Γεν. Γραμματεὺς,
Γ. Γερμανός εἰδικός Γραμματεύς,
Ν. Βολογιανῆς Ταμίας.

Α. Χαρελλῆς καὶ Ν. Γερμάνης Σύμβουλοι.

Ο Σύνδεσμος ἔσπειρε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ τὴν ημέραν τῆς Ἀναλήψεως.

■■■

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Κατόπιν τῆς τελευταίας ἐκπαιδεύτηκῆς μεταρρύθμισεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ιερατικῶν Σχολῶν τοῦ Κράτους, αἱ θέσεις των μουσικοδιδασκάλων ἐκανονισθήσαν ὡς ἔτης:

Ο κ. Ι. Μαργαρίτης εἰς τὴν διαλυθείστης Ιερατικῆς Σχολῆς Τριπόλεως ἐποπθετήθη εἰς τὴν Ιερατ. Σχολὴν Ἀρτῆς πρὸς πλήρωσιν κενοθείσης θέσεως.

Ο κ. Δ. Κορδόρος μπας εἰς τὴν διαλυθείστης Σχολῆς Μεσολογγοῦ ἐποπθετήθη εἰς τὸ Ιεροδιδασκαλεῖον Βελλάς τῆς Ήπειρου.

Οι κ. κ. Π. Λαΐνας καὶ Ι. Καυκκαύλης τῶν διαλυθείσων Σχολῶν Αμαλιάδος καὶ Σάμου ἐτέθησαν πρασωρινῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Υπουργείου.

Οι μουσικοδιδασκάλοι τῶν λοιπῶν Ιερατ. Σχολῶν παρέμειναν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, πλὴν τοῦ τῆς Σχολῆς Ἀρτῆς ἀποχωρήσαντος λόγω ὄριου ηλικίας.

■■■

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΝ ΤΟΙΣ ΩΔΕΙΟΙΣ

Ἐγχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τὸ Ωδεῖον Χανίων, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου μετά τὴν παραίτησιν τοῦ πρώτου δρυμνωτοῦ καὶ Διεύθυντοῦ αὐτοῦ κ. Ἀλ. Ἀλμπέρτου, ἀνέλαβεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος ἔτους ὁ διατεκτριμένος Μουσικὸς κ. κ. Σφακιανάκης εἰσηγήθη τῇ προτάσει αὐτοῦ καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς διορισθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ κ. κ. Δασκαλάκη. Πρωτοφάλτου τοῦ καθεδρικοῦ Ι. Ναοῦ Χανίων καὶ μουσικοδιδασκάλου τῆς ἔκεισε Ιερατικῆς Σχολῆς.

Ἐκ τῶν παλαιοτέρων μουσικῶν Ιδρυμάτων ή Βυζαντινῆς Μουσικῆς διδασκεται ἐν τῷ Ωδεῖο Αθηνῶν, ἐν τῷ Μουσικῷ Λυκείῳ Αθηνῶν καὶ ἀπὸ τῶν μηνῶν καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ Αθηναϊκῇ Μανδολινάτα στεγαζόμενην Σχολὴν τοῦ ἀριστουργάτου Συλλόγου τῶν φίλων τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς. Εδήλης ἐργον θα

ήτο έαν θελεν εισχθῆ ή Βυζαντινή Μουσική καὶ εἰς τὰ ἄλλα Ωδεῖα (Ἐλληνικόν, Ἐθνικόν, Πειραιώς καὶ Θεσσαλονίκης), ίνα πάντη τὸ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον φαινομένον τοῦ νὰ λείπῃ ἐκ τῶν Ωδειῶν ήμων τὸ τυῆμα τοῦτο τῆς Ἐθνικῆς ήμων Μουσικῆς, ήτις ἐπρεπε νὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν ἐν τοῖς προγράμμασι τῶν Μουσικῶν ήμῶν Ἰδρυμάτων.

四四四

Η BYZANTINΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΟΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀναθεώρησιν τοῦ ἑκπαιδευτικοῦ Νόμου ἐκινδύνευσε πρὸς στιγμὴν νὰ ἔξαλειφθῇ ἐντελῶς ἐκ τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων τῶν Διδασκαλείων τῆς Αημοτ. Ἑκπαιδεύσεως ή Βυζαντινῆ Μουσικῆς, ήτις διάτινος παραγράφου συνεχωνεύετο μετά τοῦ μαθημάτος τῆς Ωδικῆς καὶ ἐνοργάνου Μουσικῆς, ήτις, ὡς γνωστόν, διδάσκεται εἰς ἀπαντα σχεδὸν τὰ Διδασκαλεῖα διά τοῦ μανδολίνου. Κατόπιν δόμως οθεναρῶν ἀγώνων τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίου Μουσικῆς, οὗτινες ἐπεκαλέσθησαν τὴν ήθικήν ἀρωγῆν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Μουσικῶν τινῶν Ἰδρυμάτων καὶ τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζαντινῶν απαυδῶν, πρωταστατούντων τῶν κ. κ. Κωνστ. Παπαδημητρίου καὶ Ε. Πιεζόπουλου, διετηρήθη ὡς αὐτοτελές τὸ μάθημα τῆς Βυζ. Μουσικῆς, οὗτινος η διδασκαλία θα δύναται ν' ὀντίδηται εἰς ειδικὸν πρόσωπον. Ἡ προσδηπη αὕτη παρ' ὅλην τὴν ἐλαστικότητα τῆς παραγράφου δέον νὰ θεωρηθῇ ἐν ποσῇ περιπτώσει ὡς μεγάλῃ ἐπιτυγχανίᾳ, ἔαν ληφθῇ όπ' ὅλῳ τῷ μέγεθῳ τῆς παρεξηγήσεως, ήτις ἐπικρατεῖ ἀλλοτε εἰς τινὰς ἀνωτέρους ἑκπαιδευτικοὺς κυκλῶν περὶ τῆς Βυζαντ. Μουσικῆς ὡς ἔθιμοι μὴ συγχρονισμένοι κτλ. Φίλος ηματικὸς δικαρπυρθεὶς ἀλλοτε εἰς ἀνώτατον ὑπάλληλον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, διότι η Βυζαντ. Μουσική δὲν περιελαμβάνετο μεταξὺ τῶν τεχνικῶν μαθημάτων, τῶν διδόντων δικαίωμα προσαγωγῆς εἰς ἀνώτερον βαθμὸν εἰς τοὺς διδασκοντας, ἥκουσε μετ' ἑκπλήξεως παρὰ τοῦ εἰρημένου ὑπαλλήλου τὰ ἔχη χαρακτηριστικά.

«Φαίνεται δτὶ ὁ Νομοθέτης εἶχε τὴν ἀντίληψιν δτὶ η Βυζ. Μουσική εἶνε ἀτεχνον (;) μάθημα».

Ο «Μουσικὸς Κόσμος» θεωρεῖ καθήκον αὐτοῦ νὰ εξαρῃ τοὺς μέχρι τοῦτο καταβληθέντας ἀγώνας καὶ τίθεται

παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιζομένων διά τὴν διάλυσιν τῶν προληψεων κατά τῆς Βυζαντ. Μουσικῆς, ήτις εἶνε καὶ πρὸς νὰ ἐπανακτηθῇ τὴν θέσιν, ἢν ἀπό τῆς συστάσεως τοῦ Κράτους κατετέγεν ἐν τῇ ἑκπαιδεύσει καὶ δη ἐν τοῖς Διδασκαλεῖοις τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Πρὸς τοῦτο η Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ θερμήν ἀπευθύνει σύμσασιν πρὸς τοὺς Μουσικοὺς ήμῶν ὅπως ἀποφεύγωσι τὰς διαστάσεις ἐν διαφόροις ὄργανωσσι, καθόσον εἰτέρ ποτὲ καὶ ἀλλοτε ἐπιβάλλεται σήμερον νὰ παρουσιάσσουν οἱ μουσικοὶ ήμῶν η νωμένον μέτωπον πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν προσαγωγὴν τῆς ήμετέρας Μουσικῆς.

四四五

ΠΤΥΧΙΑ
BYZANTINΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Κατὰ τὸ ληξαν ἔτος 1929 ἐδόθησαν ἐνώπιον τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐξετασίες δημοδιδασκαλῶν πρὸς ἀπονομὴν πτυχίου Ἐκκλησίας Μουσικῆς. Καὶ κατὰ μὲν τὸ θερινὸν ἔσάμηνον (15 Ιουνίου) η ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου κ. Τσαμασφύρου, ὡς προέδρου, καὶ τῶν Καθηγητῶν τῆς Μουσικῆς κ. κ. Κ. Χριστούπολης καὶ Ωδικῆς μετά τοῦ βαθμοῦ ἀρισταί εἰς τὸν κ. Ανδρέαν Λεβαντῆν πτυχιούχον τῆς Ριζαρέον Σχολῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, παρακολουθήσαντα καὶ εὐρυτέρας μουσικάς σπουδάς. Κατὰ δὲ τὸ χειμερινὸν ἔσάμηνον (15 Δεκεμβρίου) η ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ κ. Δ. Δούκα, Ἐκπαιδ. Συμβούλου, ὡς Προέδρου, καὶ τῶν Καθηγητῶν τῆς Μουσικῆς κ. κ. Κ. Παπαδημητρίου καὶ Ι. Σακελλαρίδου (ἀντιτοῦ κ. κ. Χριστοπούλου καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ δρίου τῆς Ηλικίας), οὐδέναις ἔκρινεν ὅσιον πτυχίου ἐκ τῶν προειδόντων δημοδιδασκαλῶν.

四四六

Η BYZANTINΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ο Κατηχητής τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αθηνῶν πατέρη Αγγελος Ηγοιώτης εἰσήγαγε τὴν Βυζαντ. Μουσικήν ὡς τακτικὸν μάθημα εἰς ἀρφότερα τὰ όπ' αὐτοῦ διευθυνόμενα Κατηχητικά Σχολεῖα, τῶν νέων καὶ τῶν κορασίων. Την διδασκαλίαν τῆς Μου-

οικής γυνομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅπου τῆς Ἐκκλησίας ἔγκεκριμένων μεθόδων καὶ κειμένων ἀνέλαβεν δὲ Διευθυντής τῶν κατηχητικῶν τούτων Σχολείων πατέρα Ἀγγελος τυγχανῶν ἐκ τῶν μαսώκωτέρων καὶ καλλιφωνοτέρων ἵερέων τῆς Πρωτευούσης.

ΕΠΙΤΗ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ

Ἐδραρίστως πληροφορούμεθα δτὶ εἰτὸν Νέα Κοκκινιά τοῦ Πειραιῶς Ιεροῦ δεν Ωδεῖον (Παράρτημα τοῦ Μουσικοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν) τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν προσεφέρει πάνι εὐγενῶς νὰ διδάσκῃ δὲ Δρ. τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων καὶ παλαιὸς μαθητὴς καὶ βοηθὸς τοῦ Πρωτοφάλτου τῶν Πατριαρχείων Κων.) πόλεως κ. Ἰακώβου Ναυπλίωτου κ. Δ. Καραγιαννόπουλος, δστὶς παραμένων πάντοτε θιασῶτης τῆς Βυζ. Μουσικῆς, φάλει ἔρασιτεχνικῶς εἰς διαφόρους Ι. Ναούς τῶν Συνοικισμῶν, Νέας Φιλαδέλφειας, Νέας Ἰωνίας καὶ τελευταίως εἰς τὸν Ι. Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλίου Παγκρατίου.

ΕΠΙΤΗ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΟΥ ΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΝ ΠΟΛΙΝ

Ο γνωστὸς καλλίφωνος ιεροψάλτης κ. Γεώργ. Παπαεμμανουῆλη διορίσθεις πρωτοψάλτης τοῦ εν Βερροίᾳ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἅγιου Αντωνίου, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν νέαν θεσιν αὐτοῦ περὶ τὰς ἀσύρας Ἰανουαρίου.

Ἐδραρίστως πληροφορούμεθα δτὶ ἡ φιλότιμος Κοινότης Βερροίας προτίθεμεν νὰ Ιεροῦ Σχολῆς τῆς Βυζ. Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, θέλει ἀναθέσαι τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς εἰς τὸν μουσικολογιώτατον κ. Γ. Παπαεμμανουῆλη

ΕΠΙΤΗ

ΙΔΡΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΩ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

· Ός ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρου, καὶ οἱ ιεροψάλται τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου, Τήνου κτλ. ἀπιδόντες εἰς τὴν ὁσπέραι κατάπτωσιν τοῦ ιεροψαλτικοῦ κλάδου καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν προαγωγὴν καὶ διάδοσιν τῆς Βυζαντ. Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Μουσικῆς, ως καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, ὑποστηρήσιν καὶ τοῖσιν τοῦ κλάδου αὐτῶν, προεβίσαν εἰς τὴν σύμπτειν Συλλόγου ὑπὲρ τὴν ἐπωνυμίαν «Ρομανος δ Μελωδος».

Γενομένων δὲ ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Σωματείου τούτου, ἔξελέγησαν οἱ κ. κ. Θεοχάρης Κωνιτανιδῆς, Πρωτοψάλ-

της Μητροπόλεως Σύρου Πρόεδρος, Ἀχιλλεὺς Μαυρομούστακης, Ἀντιπρόεδρος, Δ. Δραγάτος, Γεν. Γραμματεὺς, Μ. Φύτρος Ταμίας καὶ Σ. Παναγόπουλος Ἡλ. Ελευθεριάδης καὶ Γ. Φωσκόλος, Σύμβουλοι.

ΕΠΙΤΗ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ «ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ»

Τὴν Κυριακήν, 25 Ἰανουαρίου ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Συνδέσμου τῶν ιεροψαλτῶν «Ρωμανος ο μελωδος» Μελωδος, (ἔτος Ιερόσεων 1909), καθ' ᾧ ἔξελέγησαν, Πρόεδρος δ. κ. Κ. Δ. Παπαδημητρίου, Καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς ἐν τῷ Ριζαρέιῳ Συρλί, Α. Αντιπρόεδρος ο. κ. Β. Χριστόπουλος, Καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς, Β. Ἀντιπρόεδρος δ. κ. Γ. Θ. Σακελλαρίδης, πρωτοψάλτης τοῦ Ι. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Γεν. Γραμματεὺς δ. κ. Π. Θεοφανούπουλος, Πρωτοψάλτης τοῦ Ι. Ναοῦ τοῦ Ἅγιου Διονυσίου τοῦ Αρεοπαγίτου, Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Δ. Κούνιας, Πρωτοψάλτης τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης, Δ. Αθανασίου, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἅγιου Κωνσταντίνου (Ομονοίας), Φ. Ταμιαρίας, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἅγιου Γεωργίου Καρυτσή, Χρ. Κοντσάκος, Δικηγόρας καὶ ιεροψάλτης καὶ Π. Φλέλπου, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἅγιου Νικολάου, Ταμίας, δ. κ. Κ. Μαυρίδης, Πρωτοψάλτης τῆς Ἅγιας Σοφίας Πειραιῶν, «Ἐφοροι τῆς Βιβλιοθήκης δ. κ. Ι. Σαγματόπουλος, ιεροψάλτης, Ειδ. Γραμματεὺς, καὶ δ. κ. Μπουρνελάκης, ιρωψάλτης τοῦ Ἅγιου Νικολάου (Ραγκαρά).

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ καλοῦ ταύτου Σωματείου τὴν ἐπαύριον τῆς ἔκλογῆς αὐτοῦ (27 Ἰαν.) ἐπεσκέψθη ἐν σώματι τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Καν. Χρυσόστομον, «Ον τροσεφάνησεν δὲ Πρόεδρος κ. Δ. Παπαδημητρίου ὃς ἔστη.

Μακαριώτατε,

· Ήμείς οἱ 12, ἔκλεγέντες κανονικῶς χθὲς ὃς Δ. Συμβ. τοῦ Συνδέσμου τῶν ιεροψ. «Ρωμανος ο μελωδος» Ἀχιλλεύς, ἔθεωρήσαμεν πρωτιστὸν μέλημα καὶ καθῆκον νὰ πάρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τῆς Ὑμ. Μακαριώτητος, διὰ νὰ ζητήσαμεν τὰς πατρικὰς Ὑμῶν εύχας καὶ εὐλογίας.

· Η ἐκτέλεσίς τοῦ καθῆκοντος τούτου, Μακαριώτατε, πιστεύσατε δτὶ δὲν προέρχεται ἐκ τυπικῆς μόνον υποχρεωσεως, ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συνδέσμου, δστὶς θεωρεῖ Ὑμᾶς ὃς

έπιτιμον αύτοῦ Πρόεδρον, δλλά και
ξε άλλου όφηλοτέρου ξελαπήρου: και
είναι τούτο ή μεγάλη σγάπη και έκτι-
μήσις και ο βαθύς σεβασμός διαίσθα-
νομεθα ἀπαντες προς τὸ τετμημένον
πρόσωπον τοῦ Αρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησί-
ας. "Ον περικοσμούν εἶχα αληθώς
χαρίσματα σοφίας, φρετῆς και συνέσε-
ως. Τὰ αἰσθήματα ἡμῶν τούτα καθι-
στά ἐντονότερα ή ἀντίληψις και η πε-
ποιηθοῖς ἡμῶν οτι ή Μακαρίστης Σας
ἄφ' οτου ἐκλήθη, τοχὴ σγαθῆ, εἰς τὸν
Ἐνδοξὸν θρόνον τῶν Αθηνῶν, κατέβα-
λε και καταβάλλει ὑπερανθρώπους
προσπαθείας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν δια-
φρόνων ἐκκλησιαστ. ζητημάτων, μετα-
ώ τῶν ὅποιων περιέλαβεν έξ αρχῆς
εἰς τὸ ἀναμορφωτικὸν Αὐτῆς Πρόγραμ-
μα και τὸ τοσῷ σοβαρὸν ζητημα τῆς
Ἐκκλησίας Μουσικῆς. Υπέρ του ζητημα-
τος ἀκριβῶς τούτου τῆς Ιερᾶς Μουσι-
κῆς και τῶν ἔργων αὐτῆς ἐνδιαφέρε-
ται και δ Σύνδ. τῶν Ιεροφ. «Ρωμανὸς
ο Μελωδός», διστις μᾶς ἔκαμε τὴν τι-
μὴν να μᾶς ἐμπιστευθῇ τὴν διοίκησιν
αὐτοῦ.

Ο Σύνδεσμος τῶν Ιεροφ. «Ρωμ. δ
Μελωδός, Μακαριώτατε, είναι παλαιὸν
Σωματείον, ἐφετος εἰσῆλθεν εἰς τὸ 21
ἔτος τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸ παρελθόν ἐσημείωσεν ἀξιόλο-
γον δράσιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὅποιας εί-
ναι ή μικρά του περιουσία, ή ἐπίπλωσις
τῶν γραφείων του και ή μικρά, ἀλλά
λιαν ἐνδιαφέρουσα Βιβλιοθήκη του δ
Σύνδεσμος ούτος φέρει τὸ δινομα τοῦ
μεγάλου Δημιουργοῦ τῆς ἑκ)κῆς ἡμῶν
ὑμνογραφίας, τοῦ Ἀγίου Ρωμανοῦ τοῦ
Μελωδοῦ, ή εἰκὼν τοῦ ὅποιου ἐκινδύ-
νευσε πρὸς στιγμὴν νὰ παραδοθῇ μετά
τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ Σύνδεσμου
εἰς τὸ Γηροκομεῖον Ἀθηνῶν, ως προ-
βλέπετο ἀπό τὸ καταστατικὸν ἐν περι-
πτώσει διαίλυσεως! Εύτυχῶς ή κρίσις
παρῆλθε και δ Σύνδ. ἀνέλαβε τὰς δι-
νάμεις του χάρις εἰς τὸ στοργικὸν ἐνδι-
αφέρον τῶν μελῶν αὐτοῦ, δσα παρέ-
μειναν πιστά και ἀφοσιωμένα.

Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν εἰς τὸ σημε-
ρινὸν Συμβούλιον περίλαμβάνονται οι
μουσικοὶ τῶν κεντρικωτέρων Ι Ναῶν
τῆς Πρωτεουόντος και τούτο είναι, νο-
μίζω, ἀρκετὸν δεγμα τῆς ζωτικότητος
τοῦ Συνδ. Ιτις ἔμεινεν ἐπὶ τίνα χρονον
ἀγρησιμοποίητος έξ αἵτιας ἀνθρώπων
ἀξιοτίμων και σγαπτητῶν, ἀλλ' ἀναρ-
κοδίως ἀναμιχθέντων εἰς τὸ ἐπαγγελ-
ατικὸν μουσικὸν ἐπίπεδον. Ιδού, Μα-
καριώτατε, ή σπουδαῖς ὅποιψις η προ-
έχουσα σήμερον και διὰ τὴν ὅποιαν εύ-

ρίσκεται εἰς εὖλογον ταραχήν και ἀ-
γωνιαν ὀλοκλήρος ο ψαλτικὸς κόσμος
τῶν Αθηνῶν και τῶν ἐπαρχιῶν, διστις
ζητεῖ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως του και
τὴν ἔξασφάλιον τοῦ μέλλοντάς του.
Ἄπο τῆς ὀπόιως ταύτης δικαιοιο-
γούνται μερικαί, δχι τυπικαὶ ἐνέργειαι
μεγάλης μερίδος ιεροψαλτῶν, οι ὅποι-
οι ἀπελπισθέντες ἀπὸ τὴν μεσολαβήσα-
σαν νεκροφούσειν τοῦ «Ρωμανοῦ τοῦ
Μελωδοῦ», προσβήσαν εἰς σύστασιν
σὸν ὑποστηριξιν τῶν συμφερόντων τοῦ
κλάδου. Δεν ἔξετάζω έάν ή ἐνέργεια
ἔκειται ήτο η μόνη ἐνδεδειγμένη, διότι,
ὅταν ἡμεῖς ἐκλήθημεν ὡς ρυθμισταί
τῆς καταστάσεως εἰς στιγμάς κρισί-
μους διὰ τὸν Σύνδεσμον, ὑπεδείξαμεν
τὴν ἔνωσιν ὑπὸ τὸ Σώμα μὲ ἄλλην διοί-
κησιν πάντως δημού διὰ οἱ γενομεναι
ἐνέργειαι ησαν φιλάδελφοι και ἐπεβάλ-
λετο να γίνουν, ζήσω και ὑπὸ τούπον
προσωρινοτήτος, διότι ὑπῆρχε πράγ-
ματι δικίνδυνος νὰ ἀπεκλείσοντα οἱ ψάλ-
ται ἀπὸ τὰ εὔεργυτήματα τῶν σπου-
δαίων νομοθετημάτων, τὰ ὅποια λαμ-
βάνονται κατ' αὐτὰς ὑπέρ τοῦ Κλήρου.
Μία και ή αὐτὴ φωνῇ ἀντίχησεν εἰς
τὰς ψυχαὶ δλῶν: «Μή μείνωμεν ἔξω τοῦ
Νυμφανος». Τὴν φράσιν αὐτὴν ἐπανα-
λημβάνομεν Μακαριώτατε, μεγαλοφῶ-
νων και ἡμεῖς, δπως κάμνομεν εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν δταν ἀναγινωσκεται τὸ
Κοντάκιον και δ Οίκος. Μεριμνάστε,
Μακαριώτατε, ίνα μή μείνω μεν
εί είω τού Νυμφωνος!

Ο Μακαριώτατος, ἀφοῦ ηγχαριστη-
σε τὸ Δ. Συμβούλιον διὰ τὰ καλὰ του
αισθήματα, ἐτόνισεν δτι είναι και Αὐ-
τοῖς ὑπέρ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ιεροψαλ-
τῶν εἰς ἔνα Σύλλογον και πύχηθη δτως
ἄλλης δργανώσεως με σκοπὸν τὴν ἀμ-
ιδη το ταχυτερον πραγματοποιημένην
τὴν ίδεαν ταύτην, δόηλωσε δε συγχρό-
νως δτι θὰ υποστηρίξῃ τὰ δίκαια αιτή-
ματα τοῦ κλάδου.

Κατ' αὐτὰς θὰ συνέλθωσιν εἰς κοι-
την σύσκεψιν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ
Μακαριώτατου οἱ ἀντιπρόσωποι δλῶν
τῶν ψαλτικῶν Συλλόγων Αθηνῶν και
Ἐπαρχιῶν, διά νά θεσωι τὰς βάσεις
τῆς ἔνωσεως εἰς μίαν Πανελλήνιον ἔνω-
σιν τῶν ἔξ απαγγέλματος ιεροψαλτῶν.

Τὴν Τρίτην (28 Ιαν.) τὸ αὐτὸ Συμ-
βούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν ιεροψαλ-
τῶν ἐπεσκέφθη τὸ Υπουργείον τῆς
Παιδείας και προέβη εἰς καταλλήλους
ἐνεργείας δτέρ της παντοχόθεν ἐκ-
φραζομένης δικαιας δέιωσεως, δτως
συμπεριληφθωσι και οἱ ιεροψαλται,
καθό κληρικοί και αὐτοὶ κατά τοὺς

Κανόνας της Ἐκκλησίας, εἰς τὸ καταρτιζόμενον σχέδιον Νόμου περὶ Ιδρύσεως Γαμείου Προνοίας τοῦ Κλήρου. Τὸ Συμβούλιον συναντηθὲν ἐν τῷ ὑπαυργεῖο μετ’ ὅλης Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Παπᾶ, Μεταξᾶ καὶ Κουτσούκου, ἐπεσκέφθη τὸν ὑπαυργὸν τῆς Παιδείας κ. παπανδρέου καὶ τὸν Διευθυντὴν τῶν Θρησκευμάτων κ. κ. Δυοβουνιώτην, οἵτινες ἐφάνησαν λίαν εὔμενῶς διατεθειμένοι ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τῶν Μουσικῶν, δεχθέντες καὶ ὀργὴν διποτες περιληφθῶν καὶ οἱ φάλαι εἰς τὰ ταμείαν προνοίας τοῦ Κλήρου. Ὅπερ τῆς δικαιᾶς ταῦτης ἀπόψεως συνηγορήσαν εκ θύμως ὁ Μακαριωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν κ. Χρυσόστομος καὶ οἱ ἐν τῷ ὑπαυργείῳ εὑρεθέντες κατὰ καλήν σύμπτωσιν Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Θεοσακιώτιδος κ. Τελεκιῆλ καὶ Κορυθαίας κ. Δαμασκηνός. Οἱ ἐκτρόσωποι τῶν ιεροφάλαν συνεχίζουσιν ἡδη δηαστηρίως τὰς ἐνεργείας τῶν διὰ τὸν κοινωρίσμὸν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ζητημάτος, τὸ διποτες εὐχόμεθα νὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τὸ καλὸν τῆς ιερᾶς ἡμῶν Μουσικῆς.

ΗΡΗ

Ο ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΦΑΛΩΝ

Καθά πληροφορούμεθα ἐκ Πατρῶν, τῇ 29 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ αὐτοῦ. Συλλόγους ιεροφαλῶν, καθ’ ᾧ ἔξελεγησαν ὡς μέλη τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου οἱ κ. κ. Μ. Συνούρης Προεδρος, Χρ. Σπηλιώπουλος Ἀντιπρόεδρος, Τάκης Στεμπήλης Γραμματούς, Β. Μητλήρης Ταύλας, Δ. Κουτσαράκης, Γ. Γεωργαντίδης, Ν. Μαυρόπουλος, Σύμβουλοι.

Κατὰ τὰς αὐτὰς ἐκ Πατρῶν πληροφορίας ίδρυθη ἐκεὶ πέρυσιν τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν ἐντιμοτάτων λαϊκῶν ἐπιτρόπων τῶν διαφόρων ἐν Πάτραις ιερῶν Ναῶν. Σχολὴ τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ήτις λειτουργεῖ καρποφόρως ἀπὸ τῆς Ιησ. Απριλίου τοῦ 1929 ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Δημητρίου Κουτσαράκη καὶ Νικολάου Μαυροπούλου.

Τὰ πρὸς αυτήρησιν τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἔξοδα προερχονται ἐκ τῶν κουδιών, τῶν ψηφιαθέντων ὑπὸ τῶν Συμβουλίων ἐκάστου Η. Ναοῦ καὶ ἔγκριθέντων ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν τοῖς ἀξιοτίμοις ἀναγνώσταις τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» διτὶ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τεύχους καὶ ἐφεξῆς θα ἐκδίδεται αὕτος μόνον διὰ τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ πωληται ὡς πρὶν ἐν τοῖς ἐκασταχοῦ περιπτέροις καὶ ἐφημεριδοπωλεῖοις, ἔξαιρεσι μόνον του ἐν Αθήναις (όπους Ἀκαδημίας, ἀριθ. 79 Β, πλατιόν

Πλατείας Κάνιγγος) βιβλιοπατείου «Λοττή-Παρνασσός», ἐν τῷ ὥποιῳ, ὡς γυνωστον, εἰνε διαρκῆς παρακαταθήκη δλῶν τῶν τευχῶν αὐτοῦ. «Οσοι δὲ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴμει ματαγγινωσταὶ τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου», παρακαλοῦνται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ ἀποτεινόμενοι ἀτ’ εὐθείας πρὸς ἡμέας.

Β. ΜΕΡΟΣ

Α.ΣΜΑΤΙΚΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Δεξιοτήτων τῶν Αἴγαον

τέλος της Οικουμένης Θεοδίγου Ι. Γεώτερον.

Δόξα Ἰησοῦ Χριστοῦ

πορχα βα α α α α οω ω ο ω μεν η ε αυ του ον
ονους α δε ει φοι η τη βα σι λιτι δια τιτον
α α α οε ετων α α οε ετον η ι δουνουν ου
ου ου γαρλαρα γε ε ε ε ε γο ο νε ε φιου ου ου τον
η η μι τι τιν α α γαρλωτη ω ω αν η κο
μι τι τι τι τι ζου ου ου του ου ου ου ου σα η τον
λα α α θων εκατευνα α α ζετει τα οι δη η η
μα α τα η και τω Δε σπο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
λα α α ατει ει του οντα πιαι αι ου αν τα ας η δι ο
με ετ ου φρο ου υ υ υ η η η η η η η η η η η η η

την υ πο δε ε ξω ω ω ω μες ε ε θα υ βο ω
 ω ω ω ω ω ων τε ες π Χριστω ω ω τω ω
 ω ω ω θες ω π ο α να στα ας ε εκ
 το ω ω ω ον γε ε ε εκτοννες ε χρωματω ω ω
 ων γι α κα τα χρι τι τουνος η η μας γι δι α α
 φυ υ υ υ υ υ λα δι α φυ υ λα α αξον γ
 δο γιο λο γου ουν τα ας σε τον μο ο ο νον α α να μα α
 α αρ τη η η η τον π

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Δοξοτικὸν τῶν Αἴγων

πάπιον Οἰκονόμου Θεοδώρου Ι. Θείδεν

Δέξα Ήγος ή πα γ

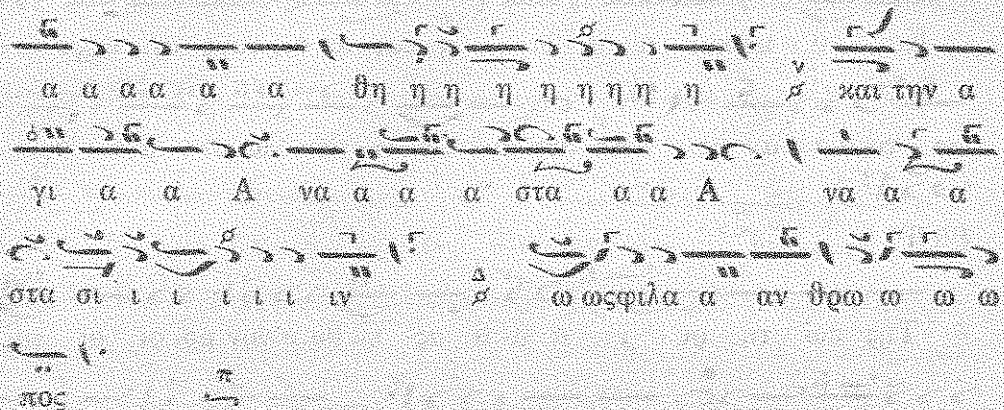
Ε φθασ σε ε και αι θος η των πνευμα τι κων α
 γω ω ο νω ων α α αρ χη π η κα τα των
 δαι μο νω ω ων νι ι ι κη η π η πα νοχο ο

ος εγ κρα α α α τετει ει ει α ή η των Αγ γε ε
λο ων ευ πρε ε ε ε πει ει ει ει α φημενοθε ε ο ο
ον παρ οη αι ει α π δι αυ τη ης γαο Μω ν ν
σης γε γο νε το Κπ ι ι ση συ νο ο β ο μι ι ι
λος ρ και φω νη η η α ο οο ο α α τος εν
ταις α κο αις υν υ πε δε ε ε ξα α α α το Κυ οι ο
ε ε ε ε δι α αυ τη η η η ης α ε η η ω φορκατα
αι αι αι αι αι η η η η και αι η μα ας λοσκι
ηη σαισου τα κυ α α θη η και την α γι α ο
αν Α να α α α στα α α σιν ο μαφιλα α ον
θρωφ ω ω πος

Tὸ αὐτὸ δούτερον τοῦ αἵτοι.

Δόξα Ήγειραις ήταν

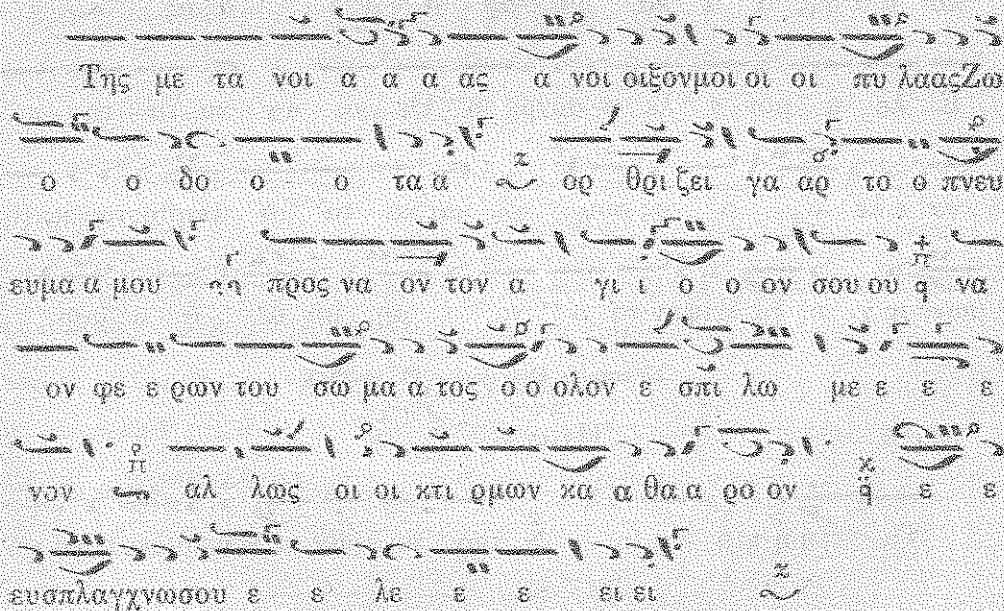
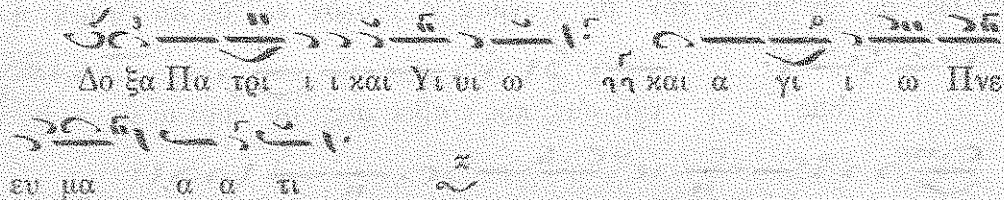
Ε εφθα α ο ε φθα α σε ε και αι αι θο ο ο ο
ε ο ε η α τη α ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω

Μετά τὸν Ν' πατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Τοιωδίου.

Παρὰ Ὄνουφρίου Βυζαντίου.

Τίχος τετράσημος χ

Καὶ νῦν υἱοὶ καὶ αἱ αἱ εἰς τὸν πατέρα καὶ αἱ μητέρες
 ων ταῖς αἱ αἱ τῶν αἱ ων οὐδὲν αἱ αἱ
 μητέρα
 Τῆς σωτηρίαι αἱ αἱ αἱ εὐθὺν νον μοιοι οἱ τρεῖς
 βουσθεοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ αἱ αἱ αἱ αἱ
 εἵνεκαν υπωρεύονται τὴν ψυχὴν αἱ μαρτυρίας
 ως οὐρανοῖς τοῦ θεοῦ οὐρανοῖς οὐρανοῖς εἶδαν την ηγετήν
 ηγετήν ταῖς σαις προεστούσαις οὐρανοῖς εἴησαν αἱ μεταβολές
 παταρασσόμενοι ταῖς σαις προεστούσαις οὐρανοῖς εἴησαν αἱ μεταβολές
 Εἰ λέγεται μονάρχης τοῦ οὐρανοῦ οὐρανοῖς τοῦ θεοῦ οὐρανοῖς
 γα εἰλεύθερος οὐρανοῖς τοῦ θεοῦ οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς
 μονάρχης εἰλεύθερος οὐρανοῖς τοῦ θεοῦ οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς
 Μονάρχης εἰλεύθερος οὐρανοῖς τοῦ θεοῦ οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς

Τὸ παρόν Οἰκονόμου Θ. Θωμίδου

Ηχος Ἡγετήν

Τα πληρηθή θητή οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς
 Τα πληρηθή θητή οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς τοῦ πληροῦστων οὐρανοῖς

ω ο ων χ εν νο ω ο ω ον ο τα α λα ας
τρες ε ε ε ε ε μω ο την φο ο βε ε γαν
η με ε ζα αν τη ησ κοι : - - de ε ε ε ας
αλ λα θωραν εις το ε λε ε ος γη της ε ευσπλαγχν
αι α ασσου π ως ο Δα αβιδθο ο φωτι σοι οι λ
ε λε ο ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε
ε γα α ασσου ε ε λε ε ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε ο ε

ΑΙΓΑΙΟΥ ΡΕΙΚΑ

www.orientalmedicine.com

H₂O_C ← Δ Y

Ε κο μεν προς τον Κυ υ υ οι ον
Α α ξι ο ον και αι δι ε και αι αι ο ον
Α γι ος α γι ος α γι ος Κυ γι ος Σα βα αθ
πη η θης ο ον οα νος και γητης δο ο ο ξη ης οου
ω οου να εν τοις υ ψι ε στοις ε εν λο γη με
νος ο ερ χο ο ο με ε νος εν ο νο μα τι Κυ οι
ι ι ου ε ω οαν να α α α ο εντοις υ ψι ε ε
σιο 10 10 10 10 10 10 10 10 10 10

କାନ୍ତିର ପାଦମଣିର ପାଦମଣିର
କାନ୍ତିର ପାଦମଣିର ପାଦମଣିର

επιτίθεσθαι τον θεόν πάντας
επιτίθεσθαι τον θεόν πάντας

*Ἄξιον ἐστίν

παρὰ Οἰκονόμου Θεοδώρου Θωμίδου

*Ηχος παρὰ Διτ. ζ

Α α β γ δ ε ον ε στιν ω ος
 α λη γ θω ω ω ω ω μα κα οι ι ι ει ει ειν
 οε ε ά την Θε ο το ο ο ο ο κον ά την α ει
 μα κα α οι ι στο ο ον και η πα να μιθη η τον
 και μη τε γα του Θε ε ου ου η η η μων ά την τι μ
 ο τε ε φον των Χε ε φον ου ου βι ι ι εικαι ε ευ
 δο ξο τε ε ε ε οα α α αν α συγκοι ι ι ι το ος
 των Σε ε οα α α φειμ ά την α δι α φθο ο
 ο ο ο οος θε ον Δο ο ο ο γον ά τε ε ε
 κου ου ου ου σαν η την ο ον τως Θε ε ε ο το ο
 ο ο ο κον ά ος ε ε ε ε με ε ε γα α λυ ο νο
 ο ο με ε ε εν

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Αιδεσμυνωτάτε καὶ μουσικολογία
τατε Οίκανόμε κ. Θ. Θωιδη,

Μετ' αληθινὸς καὶ ἀνυποκρίτου χαρᾶς βεβαιῶ διὰ τῆς παραστῆς μου τὴν λήψιν τεσσάρων τευχῶν τοῦ ὑμετέρου ἔριτίμου περιοδικοῦ «Μουσικὸς Κόσμος» εὐχαριστῶν ὅμας θερμῶς.

Η ἐνδελεχής καὶ ἐπισταμένη ἀνθυγωνίας τῶν διατυπουμένων ἐν αὐτῷ σοβαρωτάτων καὶ ὑπερακριβῶν μελετῶν καὶ σκέψεων τῆς ὑμετέρας μουσικολογίας τητος ἐπὶ τῶν τονιάων διαστομάτων τῆς τε Ἱέρας καὶ κοσμικῆς ἡμῶν μουσικῆς καὶ ἄλλων μουσικῶν θεμάτων. Η μετα πολλῆς δισαυτῶς ἐπιμελεῖας καὶ προσοχῆς διεξέλευσις ἀπαξαπάσης τῆς διαλαμβανομένης ἐν τοῖς ἔκδοθεσι τεύχεσι σοφαρᾶς ὅλης, ἀφοσώσης τὸ τε μουσικοφιλολογικὸν καὶ τὸ δασματολογικὸν μέρος τοῦ περισπουδάστου μαιτεριοδικοῦ Σας, ὡς καὶ τὰ περικομούντα τὰς σελίδας τούτου μουσικοφιλολογικά ἀρθρα, τὰ παρελάσαντα ἐκκλησιαστικά τε καὶ δημώδη σύμματα καὶ ἐν γένει αἱ πολλοῦ λογίου ἀξίαι καὶ ἐπιστημονικαὶ πράγματειαι ὅμων τε καὶ ἔτερων διαπρεπῶν λογίων καὶ ἀνεγνωρισμένων μουσικῶν κορυφῶν, μὲ συγκινοῦσι βαθύτατα καὶ τοῦ πειθαροῦ διὰ τὸ λαμπτρὸν τοῦτο περιοδικὸν ὅμων ὑπερακοντίζον καὶ τὰς αἰσιωτέρας περὶ τῆς σταδιοδρομίας του προβλέψεις καὶ ἐλπίδας, ἀναντιρρήτως προώρισται ὑπὸ τῆς διαπρεπῆ, τὴν ἀνδροπρεπῆ καὶ ἔξιδιασμένην διεύθυνσίν Σας ἀφ' ἐνδός, καὶ διὰ τῆς πολυτίμου καὶ φιλοτίμου συνεργασίας τῶν ἐπιφανεστέρων μουσικολόγων συναδέλφων τε καὶ ερασιτεχνῶν ἀφ' ἔτερου γοργού τῷ πόδι νὸς μεσομυρανῆσῃ καὶ ὡς παραστῆς φάρος νὰ διαχύσῃ φῶς διὰ τῆς θαυμασίας καὶ διαφωτιστικῆς ὥλης του.

Διὰ τῆς ἐπὶ τῆς περιεχουμένης δὲ ἐκάστοτε πλουσίας, σοφαρᾶς καὶ ἐπιστημονικῆς πρὸ παντὸς ὅλης, ἐπιστημονικῆς ἔρεύντης καὶ ασφαρᾶς, οὐ μὴν ἄλλα καὶ εὐγενοῦς μεταξὺ τῶν ἐπαΐστων συζητήσεως, θ' ἀναλαμψῃ ἐν παντὶ, ἢ λίου φαεινοτέρα ἢ ἀληθεια, ἢ διασκε-

δάσσουσα τὰ ἐπισκιάζοντα τὴν ἀνέφικτον εἰς ὕψους καὶ καλλὸς θειαν τοῦ Δασματοκηνοῦ τέχνης ζαφερά νέφη καὶ θιαφωτίσουσα τὴν ἐσκοτισμένην διάνοιαν ἐνιων δακτησόφων, ἀνιστορήτων καὶ ἐκφύλων διατυχῶς ἐλληνορθόδοξων, οἰουμένων, ἐλαφρά τῇ συνειδήσει, τὸ θισγενες, καλλικομον καὶ καλλικαρπον τοῦτο ουτόν τοῦ ἡμετ. «Ἐθνικής, την πατροπαταράστον μουσικήν, ξένην τινὰ καὶ ἐπηλυθα είναι τέχνην, καὶ σπατολμώντων ἀναπεπταμένῳ στόματι καταλέγειν κατ' αὐτής καὶ τῶν ἀειμνήστων μουσικοδιδασκάλων παρωχημένον αἴσιων, ὃν ἢ μηνὶ μίδισε καὶ ἀγήρως ἔσται εἰς αἰώνας.

Ο «Μουσικὸς Κόσμος» ἐμφανίζομενος κατά τὴν κριομωτέραν περιόδον τῆς σταδιοδρομίας τῆς «Ἐθνικῆς Μουσικῆς ἡμῶν καὶ καθ' ὃν χρόνον εἰπερ ποτὲ ἄλλοτε ἀπέβαινεν ἐνδεδειγμένη καὶ ἀπαραίτητος ἡ ἐμφάνισις ἐνδός καταλλήλου μουσικοῦ δημοσιογράφικοῦ ὄργανου ἀπὸ περιωτῆς οὐτωσι συντασσομένου, ἀναπληροὶ μέγα κενὸν ἐν τῷ ἐλληνικῷ μουσικῷ κόσμῳ συνεχίζει δὲ οὗτος τὴν διὰ τοῦ ἀτυχοῦς καὶ πρόδρομον θιαστού τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Τσακλῆ διακοπείσαν πολίτην ἐθνικήν ὑπηρεσίαν τῆς πάλαι ἐν Ἀθηναῖς ἐκδιδομένης ὑπὲρ αὐτοῦ «Φόρμιγγος» ὃς καὶ τῆς κατοπιν «Μέας Φόρμιγγος» τοῦ διτροηροῦ καὶ ἀνεξαντλήτου μουσικοῦ καὶ δεράσποντος τῆς «Ἐθνικῆς ἡμῶν Μουσικῆς κ. Κ. Ψάχου, θελει ἔξυπηρτήσης λίαν τελεσφόρως τὰς κατεπειγόντας μουσικὰς ἀνάγκας τῆς πολυτιμωτάτης ἐθνικῆς μουσικῆς κληρονομίας ἡμῶν συμβάλλων δὲ σπουδαῖως εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν, ἀνάπτυξιν καὶ διαδοσιν τῆς «Ἐθνικῆς ἡμῶν Μουσικῆς, θελει παράσχη ἀνυπολάγιστον ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν.

Τὴν πανίσχυρον τῆς «Ἐθνικῆς μουσικῆς δύναμιν, Αιδεσμυλογιώτατε, γνωντες οἱ σοφοὶ καὶ ἀθάνατοι πρόγονοι οἵμων, ἔχρησιμοποίουν ὡς τὸν Ισχυρό-

τατον παιδισχωγικὸν μοχλὸν ἐν τῇ ἑξ ἀπαλῶν δινύχων ἔκπαιδεύει τῆς νεολαίας καὶ μετεχειρίζεται μουσικὴν οὐχί ἀπλῶς πρὸς γαργαρισμὸν διὰ μουσικῶν φθόγγων τῶν ἀκουστικῶν νεύρων καὶ αἰσθητικὴν τέρψιν τῆς διαπαιδαγωγουμένης γενεᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς διάπλασιν σημιῶν καὶ ἀρμονικῶν ἥθων καὶ μάρφωσιν κοινωνικῆν, θρησκευτικῆν καὶ ἔθνικήν του ἀτόμου, τοιαύτην δέ καὶ τοσαύτην προσένδιον σημασίαν οὗτοι εἰς τὴν μουσικὴν τὴν ἔθνικην, ὕστε τεριέβαλλον αὐτὴν καὶ διὰ τῆς προστασίας θεών καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, ὃν η παράβασις ἔθεωρείτο ὡς ἔσχάτη λεροσυλία. Καὶ ἐνῷ οἱ πρόγονοι ήμῶν οἱ κληροδοτησαντες ἥμεν τὴν θεσπεσίαν ταῦτην μουσικήν, τοσαύτην προσένδιον πρὸς αὐτὴν σημασίαν, ἐνῷ καὶ τα μᾶλλον πεπολιτισμένα ἔθνη του κόσμου διπλοῦσι διδάγματα ἐκ τῆς σοφίας τῶν κλεινῶν ἡμῶν προγόνων πρὸς καλλιέργειαν ὀντόπιτεξν καὶ προσαγωγὴν τῆς ἑαυτῶν μουσικῆς, ἡμεῖς οἱ ἀληθεῖς καὶ πραγματικοὶ ἀπάγονοι καὶ κληρονόμοι ἐκείνων, ἀδιαφοροῦμεν καὶ οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς λαμβάνοντες πρόνοιαν ἀφῆκαμεν ταῦτην ἀπροστάτευτον καὶ παρημελημένην ὥστε ἔνεκα τῆς ἀσυγχρήτου ψυλείας, ἀδιαφορίας καὶ διλγωρίας του Ἐθνους καὶ τῆς Ἑκκλησίας ἐκινδύνευσεν αὐτὴν νά ἐκλεψῃ καὶ ἀπωλεοθῇ πρὸς μεγίστην κατασχύσην καὶ ὄνειδος ήμῶν ἔναντι τῶν Ενεων Ἐθνῶν.

Ἐνῷ τὴν ἔθνικὴν ήμῶν μουσικὴν διάφοροι ἔπιφανεῖς ἔνοι μουσικολόγοι καὶ μουσικογοι πομπαδέστατα πολλάκις ἔξυνηραν ἐνῷ καὶ αὐτὸς διασημότατος Γερμανὸς μελοποιὸς Ριχάρδος Βάγκνερ, ὁ Ἡρακλῆς ἐκείνος τῆς νεωτέρας τέχνης βραγνοφανεῖ «Ἄδυνατον να ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν νεωτέραν τέχνην χώρις πρότερον ν' ἀναδράμωμεν πρὸς τὴν τῶν Ἐλλήνων, τὸ οἰκείον ἔθνος ἀπέκλεισε τὴν μουσικὴν ταῦτην ἐκ τῶν συγχρόνων ἔκπαιδευτήριών, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ τῶν ἀρχαίων, παρ' οἷς, ὡς ἐφθηνεὶς εἰπόν, ή ἔθν. μουσικὴ ἐπαιζε τὸν πρώτιστον καὶ σπουδαιότατον ράλον ἐν τῇ Ἑλληνοπρεπεῖ δισταδαγωγῆσει καὶ διαπλάσει τῆς νεολαίας.

Καὶ ήδη ἀφοῦ ὡς τοιαύτην ἡθικοπλαστικὴν παραδεχόμεθα καὶ ἀνομολογοῦμεν τὴν ἔθνικὴν μουσικὴν ήμῶν, ἀς μη ἀναζητῶμεν ἄλλαχον τὴν σημερινὴν ὀλεθρίαν ἔθνικὴν καὶ θρησκευτι-

κήν καταπτώσιν καὶ παραλυσίαν, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν παραμέλησιν τῆς ἐν τοῖς συγχρόνοις ἔκπαιδευτηρίοις διδασκαλίας τοῦ Θρησκευτικοῦ μαθήματος καὶ τὴν δλοσυγερῆ παραπονίσιν τῆς Ἐθνικοεκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς ἐξ αὐτῶν. Πᾶν ἔγκλημα, ή παράπτωμα, ή πταίσμα, παρακολουθεῖται ἀσφαλῶς καὶ ὑπὸ τῆς ἀναλόγου τιμωρίας ἐν τῷ φυσικῷ τούτῳ κοσμῷ. Καὶ τὸ ὅθινος δύνει η κοινωνία καὶ ή Ἑκκλησία ἐπιδείχαντα ἀμελείαν καὶ ἀδιαφορίαν ἀσύγγνωστον πρὸς πᾶν τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν, δρέπουσι σήμερον τοὺς πικρούς καρποὺς τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀστοχού ἐνεργείας των. Ἀναγκή δύνει, ἐν δισ ὑπάρχει ἀκόμη καρός, τὸ Κράτος να στρέψῃ ἀμέριστον τὴν προπορχήν αὐτοῦ πρὸς τὴν πανταχόθεν πολεμαψέγην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγκολπούμενον ταῦτην, νὰ μεριμνήσῃ ταχέως μετ' αὐτῆς πρὸς ἀνιψιωσαν τῆς θρησκείας καὶ τῶν συναφῶν αὐτῆς εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτοῖς θέσιν. Ἄς ἐπιβάλῃ τὴν μετά περισσοτέρας ἐπιμέλειας διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τε τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις καὶ τοῖς Γυμνασίοις καὶ ἀς εἰσαγάγῃ εἰς αὐτὰ δάντι τῆς ζένης καὶ δύνειας μουσικῆς τὴν ἔθνικὴν ήμῶν καὶ ἐκλποσατικὴν μουσικὴν. (Ἃς ή ἡθικοὶ διασημότατοι δύναμις εἰνὲ ἀνατίρρητος) ἀς στρέψῃ δληγη αὐτοῦ τὴν προσοχήν πρὸς τὰ σχολείον καὶ τὸν διδάσκαλον καὶ ἀς καταστήσῃ ταῦταν πρωτίστως αντάξιον τοῦ ὑψηλοῦ προσρισμοῦ, τῆς ἀποστολῆς του καὶ τῶν σοβαρῶν εύθυνῶν, ἀς ἔχει ἔναντι τοῦ Ἐθνους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ ἐμπικατεύομένου ἐξ ἀπαλῶν δινύχων τὰ τέκνα των εἰς χείρας αὐτοῦ, ἵνα διαπλάσῃ καὶ διαπαιδαγωγήσῃ ταῦτα χρήστως καὶ ἐλληνοπρεπῶς καὶ ἔξαρει τὸ θρησκευτικὸν καὶ τὸ ἔθνικὸν αὐτῶν φρόνημα, ἐμπνέων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄγιαν πίστιν καὶ παρασκευάζων ὑγιεστέραν ἀπὸ ἡθικῆς θρησκευτικῆς καὶ ἔθνικῆς ἀπόφεως τὴν κοινωνίαν τῆς αὔριον. Οὐδεὶς δύναται νά ἀρνηθῇ καὶ οὐδενα, νομίζει, διαφεύγει διτι διαστάσει τῆς τοιαύτης ζωῆς, εἰνὲ αἵων τῶν ὑλιστικῶν ἴδεων καὶ φρονημάτων, ἐπειτεινομένων πανταχού καὶ δι' ἀναλόγων ἔργων ἐκδηλουμένων ἀκριβῶς δὲ εἰς τὴν κρισιμωτάτην ταῦτην καυτὴν τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ήν ή δλεθρία καὶ ἀποτυκτική πνοή τοῦ ὑλιστικοῦ πνεύματος μαζί.

νεται, είπερ ποτέ μεγάλειτέρα παρέσταται ή ανάγκη, δηπως το σχολείον διά των πλέον εδυσυνειδήτων και έναρέτων διδασκάλων αφ' ένος, και αφ' έτερου ο ιερός της Έκκλησίας ἁμβων διά καταλλήλων και αυχγών θείων κηρυγμάτων και έν γένει ή 'Αγία ήμων Έκκλησία διά της χρησιμοποίησεως δλων τῶν στοιχείων και τῶν θιθικοπλαστικῶν δυνάμεων τῆς, μεταξύ τῶν διποίων πρωτεινωσαν θέσιν κατέχει η χρόνῳ πρεσβυτάτῃ και δόξῃ κλεινοτάτῃ ιερα τῶν πατέρων ήμων Μουσική, (κατά την ἔκφρασιν τοῦ ἔσχωτάτου μουσικολόγου και ιστορικοῦ κ Γ Παπαδόπουλου "Ἄρχοντος Μ. Πρωτεκδίκου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου) δέον νὰ ἐντείνωσι τὰς προσπαθείσις τῶν πρὸς καλλιέργειαν και ἀνύψωσιν τοῦ ἄγνου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος και ἀναπτέρωσιν τοῦ ἔθνικοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ, διὰ αὐτωσὶν ἐφοδιαζόμενον διὰ τῶν δυγιεστέρων θιθικοθητικῶν ἀρχῶν, θά καταστήσωσιν αἰμόμαχον και ἴκανὸν νὰ διεξαγάγῃ ικηφόρους μάχας κατὰ τῶν ποικιλονύμων ἔγθρων τῆς Έκκλησίας και τῆς 'Αγίας ήμων θρησκείας και κατὰ τῆς ἔξαπλωσεως τῶν βδεληρῶν και ἀνιέρων αὐτῶν ἀρχῶν και τῆς ἐπικρατήσεως τῶν υλιστικῶν ἰδεῶν τῶν.

Κατὰ την κρισιμωτάτην λοιπὸν ταύτην περίοδον, Αἰδεσιμολογιώτατε, ποιούμενον τὴν ἐμφάνισιν του και τὸ ὑμέτερον ἀξιόλογον περιοδικὸν «Μουσικὸς Κόσμος» και ἐπιληφθὲν τῆς ἐπιστημονικῆς καλλιέργειας, προσχωγῆς, ἀνύψωσεως και διαδασσεως τῆς ἔθνικῆς και ιερᾶς τῶν πατέρων ήμων Μουσικῆς, πρωτισταὶ νὰ παράσχῃ εἰς τὴν 'Αγίαν ήμων Έκκλησίαν και εἰς τὸ "Ἐθνος ἀνυπολόγιστον ὑπηρεσίαν διὰ τῆς ἡθο-

παῖον και ἐθνοποιοῦ δυνάμεως αὐτῆς. Τὸ ἔργον ὀληθῶς εἶνε δυσχερες και ἐπίμοχθον, ὅλι ἔχοντες υπ' ὅψει ὅτι ιερὸν ἀγωνίζεσθε ἄγωνα, έστε βεβαιοὶ δτι η θεία χάρις η τὰ πάντα ἀναπληρώσα δημιεκῶς θέλει ἐνισχύη ὑμᾶς ἐρειδόμενοι δὲ τὸ μὲν εἰς τὴν ἀξιόλογον και εὔμενη ὑποδοχὴν και τὰς θερμὰς αυστασίες τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αθηνῶν και πάσης Ἑλλάδας και συμπάσης τῆς Τεραρχίας, τὸ δὲ εἰς τὴν προθύμιον συνεργασίαν ἀξιόλογων συνεργαστῶν σας και μουσικολόγων, προβαίνετε μετά θάρρους, ἐπὶ τῇ πεποιθήσει δτι τάχιστα θέλει περιβάλῃ ὑμᾶς και τὸ περιοδικὸν ὑμῶν και η εὐμένεια τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ πατρικὰ δμογενῶν, οἵτινες ἔκτιμῶτες δεοντος την ην μελλει νὰ προσενεγκῃ πουνδαισιοτάτην υπηρεσίαν εἰς τὴν ἔθνικὴν ήμων μουσικὴν τὸ ὑμέτερον περιοδικὸν τοῦτο, θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ παράσχωι ὑμῖν ἐνθαρρυντικὴν ἥθικὴν και ὅλικὴν δημοσητηρίξιν πρὸς δλοκληρωτικὴν εὑδόσωσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου διὰ τῆς συνεχούς και ἀπροσκόπτου ἐκδόσεως αὐτοῦ ιεροῦ και ἐθνωφελοῦν δικοποῦ.

Ἐπὶ τούτοις δεξασθε, παρακαλῶ, Αἰδεσιμολογιώτατε και μουσικώτατε Οἰκονόμε κ. Θ. Θωΐη, πρὸς τὰ ἔγκαρδια και εἱλικρινὴ συγχαρητήρια μανδιό τους καταβαλλομένους πάνυ φιλοτιμῶς και ἐπανινεῦσις ἀγῶνας ὑμῶν ὑπέρ τῆς δημάδους και ιερᾶς ήμων μουσικῆς και την διαβεβαίωσιν τῆς ἀπείρου πρὸς ὑμᾶς ἔκτιμησεώς μου.

Μυτιλήνη τῇ Ιη Φεβρουαρίου 1930

Μεβ' ὑπολήψεως

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
α' ψάλτης 'Αγ. Θεράποντος Μυτιλήνης

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ (1821)

Αιδεσιμώτες. Διευθυντά τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» κ. Θ. Θωίδη,

Πολλοί δὲ λίγοι ίνως ἀπὸ ταύς ἀναγνώστας τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» θάγνωρίζουν διτὶ πλὴν τῆς μεγάλης θεωρίας του, τῆς γνωστῆς υπὸ τὸν τίτλον «Θεωρητικὸν μέγα τῆς Μουσικῆς, ἡ Χρύσανθος ἔγραψε καὶ ἀλλην μικροτέραν ὥπε τὸν τίτλον «Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν τῆς Ἑκκλησιαστικῆς μουσικῆς (συνταχθεῖσα πρὸς χρήσιν τῶν σπουδαζόντων αὐτὴν κατὰ τὴν νέαν μέθοδον, παρὰ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΜΑΔΥΤΩΝ, διδασκάλου τοῦ θεωρητικοῦ τῆς Μουσικῆς ἐν Παρισίοις, ἐκ τῆς τυπογραφίας ΡΙΓΝΙΟΥ, 1821). Τοῦ βιβλίου τούτου πρὸ πολλοῦ ἦδη ἔβητλημένου καὶ λημονημένου, εὑρίσκεται εὔτυχῶς ἐν ἀντίτυπον καὶ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην μου, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔκρινα καλὸν νὰ μεταφέρω ἐνταῦθα μερικὰς πληροφορίας, αἱ διοῖται, εἰμιτι βέβαιος διτὶ θὰ ἀναγνωσθῶν μετ' ἐνδιαφέροντος παρὰ τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν.

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Χρυσάνθου περίχει τὸ ΙΘ'. Κεφαλαῖα ἢνε ἔξι:

Πίναξ τῶν Κεφαλαίων

Κεφ. Α'. Περὶ τοῦ κατὰ τὴν μελωδίαν ποσοῦ	Σελ. 1
Κεφ. Β''. Περὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ φθόγγου	4
Κεφ. Γ'. Περὶ Συνθέσεως τῶν χαρακτήρων	6
Κεφ. Δ'. Περὶ παραλλαγῆς	8
Κεφ. Ε'. Περὶ τοῦ κατὰ τὴν	»

Μελωδίαν ποσοῦ	12
Κεφ. ΣΤ'. Περὶ τῶν ἀχρόνων ὑποστάσεων	17
Κεφ. Ζ'. Περὶ διαφορᾶς ἐκδοχῆς τῶν φθόγγων τῶν χαρακτήρων	19
Κεφ. Η'. Περὶ ὑφέσεως καὶ διέσεως	21
Κεφ. Θ'. Περὶ Ήχων	24
Κεφ. Ι'. Περὶ τοῦ πρώτου Ήχου	26
Κεφ. ΙΑ''. Περὶ τοῦ Δευτέρου Ήχου	29
Κεφ. ΙΒ''. Περὶ τοῦ Τρίτου Ήχου	31
Κεφ. ΙΓ''. Περὶ τοῦ Τετάρτου Ήχου	34
Κεφ. ΙΔ''. Περὶ τοῦ Πλαγίου Πρώτου Ήχου	37
Κεφ. ΙΕ''. Περὶ τοῦ Πλαγίου Δευτέρου Ήχου	40
Κεφ. ΙΣΤ'. Περὶ τοῦ Βαρέος Ήχου	43
Κεφ. ΙΖ''. Περὶ τοῦ Πλαγίου Τετάρτου Ήχου	45
Κεφ. ΙΗ''. Περὶ φθορῶν	48
Κεφ. ΙΘ''. Περὶ Μαρτυριῶν	51

Μία ὁπλῆ ἀντιπαραβολὴ τοῦ βιβλίου τούτου πρὸς τὴν Κρητίδα, ἀποδεικνύει, διτὶ ἡ τελευταῖα ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χρυσάνθου. Πράγματι ἐκ τῶν ΚΣΤ'. Κεφαλαῖα τῆς Κρητίδος τὸ ΙΘ', εἶνε κοινά με τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Χρυσάνθου, ἐκ τῶν λοι-

πών δε 7, τινά μέν (περὶ μουσικῆς περὶ ἐναρμονιού γένους, περὶ χρόνου) είναι κεφαλαιοποίησις θεμάτων περιλημβανομένων ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ἔντος ἄλλων κεφαλαιών, ἀλλα δὲ (περὶ μελοποιίας, περὶ συμφωνίας, ὡς καὶ ἡ ἑκτὸς ἀριθμοῦ αὐτῆς ποιοῖς περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς μουσικῆς) ἀλλήθησαν ἐκ τοῦ μεγάλου Θεωρητικοῦ. Κεφάλαια ἀνεξάρτητα μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὰ Θεωρητικά τοῦ Χρυσανθοῦ είναι:

I. Τὸ περὶ ἐκθέσεως τῆς τεταγμένης συμπλοκῆς ὥηλ, τὸ περὶ ὄρθογραφίας, τοὺς κανονας τῆς στοίχας προτυπωθέντας παρὰ τῶν ἄλλων δύο Διδασκάλων Γρηγορίου καὶ Χουρμουζίου. Ιδίᾳ δὲ τοῦ πρώτου, ἐτακτοποίησεν δ. Θ. Φωκαεὺς πλουτίσας αὐτὸς καὶ διὰ πολλῶν παραδειγμάτων (Κρητικός 75—94), καὶ Σον τὸ μικρόν, ἀλλὰ Παιδαγωγικὸς ἐνδιαφέρον καὶ χρήσιμον κεφαλαιόν περὶ διατάξεως τῶν μουσικῶν Μαχθημάτων, φειλόμενον καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς ἄντοὺς Δύο Διδασκάλους ὡς εἰδικῶτερον ἀσχοληθεντας περὶ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἐκκλησίας μουσικῆς.

Προφανὸς δ. Φωκαεὺς θέλων νὰ φανῆξῃ ίσου εὐγνώμων πρὸς τοὺς τρεις Διδασκάλους τῆς νέας μεθόδου, οιτίνες συνειργάσθησαν ὡς εἰς ἀνθρωπὸς διὰ τὴν ἐπιβολὴν καὶ διάδοσιν τῆς νέας μεθόδου, παρασιάζει τὴν Κρητιδα τοῦ Θεωρητικοῦ καὶ Πρακτικοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ὡς συνταγθείσαν παρὰ τῶν τριῶν ἐνδόδων Μουσικοδιδασκάλων. Η ἀλήθεια δικαίως καὶ τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ διολογηθῶμεν διτὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς νέας θεωρίας είναι δικυριως ἐφευρέτης τῆς νέας ἀπὸ τοῦ 1814 μουσικῆς μεθόδου, Χρύσανθος δ. ἐκ Μαδύτων, τὸ ξεργον ταῦ διοιου κατατλήσει καὶ σημερον πάντα ἀμερόληπτον κριτήν. Διότι είναι διντῶς κατατλητική διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐμφάνισις, Μουσικοῦ τόσον εύρειας μορ-

φώσεως, ἀλλὰ καὶ τόσον πεφωτισμένης ἀντιλήψεως.

Μέσα εἰς τὰς 200 σελίδας, τοῦ Μεγάλου Θεωρητικοῦ συνεκέντρωσεν κατὰ τρόπον σαφέστατον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ συγγράμματα, πᾶν διτὶ διετύπωσαν οἱ παλαιοὶ Διδασκάλοι περὶ τῆς οὐσίας τῆς Βοζαντινῆς Μουσικῆς καὶ συγχρόνως διτὶ καλὸν περιεχον οἱ ἀρχαῖοι μουσικοὶ συγγραφεῖς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀριστοξένου μέχρι τῶν ημερών του. Τὰ Κεφάλαια «Χρῆστος τῆς Μουσικῆς» § 445, «Ἄστηγηοις περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς Μουσικῆς» φανερώσουν τὸν ορθαρόν Μουσικολόγον παῦ εἰχεν ἐμβαθύνει, δισον διλγοὶ καὶ σῆμερον, εἰς τὴν Ιστορίαν, τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῆς Μουσικῆς Τέχνης.

Ἐξ ἀλλού τὸ μικρὸν τοῦ Θεωρητικοῦ «Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν τῆς ἐκκλησίας Μουσικῆς» δεικνύει τὸν λαμπτὸν παιδαγωγόν, διτὶς ἐπέτυχε νὰ συγκεντρώσῃ εἰς 56 σελίδας πᾶν διτὶ ἡτο ὀπαράζετον διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῆς Μουσικῆς. Μέσα ἔκει δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ περιττὸν καὶ δεν θὰ ἡτο ὑπερβολικὸν νὰ εἴπωμεν διτὶ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Χρυσανθοῦ εἶναι μετὰ παρέλευσιν 110 ἔτῶν τὸ καταλληλότερον διδασκαλικὸν κείμενον θεωρίας δια τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς. Διατὰ σόμτο εἴχα τὸ θάρρος νὰ προτείνω, δπως αἱ δργανώσεις τῶν λεροφατῶν ἀναλάβουν τὴν ἕκδοσιν τοῦ μικροῦ τούτου βιβλίου καὶ ἑορτάσσουν τὴν ἐκατονταετῆρδα τοῦ μουσικοῦ ἔργου τοῦ Χρυσανθοῦ, διτὶς ἀπὸ τοῦ 1814 ἐξηρτησε τόσην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς Μουσικῆς τόσον ὡς ἐφευρέτης τῆς νέας μεθόδου (1814) δισον καὶ ὡς Διδάσκαλος αὐτῆς καὶ ὡς συγγραφεὺς μουσικῶν ἔργων, τῆς εἰσαγωγῆς (1821) καὶ τοῦ Μεγάλου Θεωρητικοῦ ἔκδοθέντος τῷ 1832 ἐν Τεργεστῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ “ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ”

Έξοχωτατος Κύριον

κ. Γ. Παπανδρέου

Υπουργόν Παιδείας και Θρησκευμάτων

Άθηνας

Έξοχώτατε,

Απαλόπας δι μουσικής και ήδυ-
μολπος κόσμος τῶν Ἱερῶν Μουσῶν και
ιδιαιτέρως δι μουσικός κόσμος τῶν ιε-
ροψαλτῶν τῆς Ἑλλαδος ἀγάλλεται και
χαιρει κατά τὴν Ἱεράν ταῦτην σπουδήν,
διότι ἔφαντε εἰς τὸν μουσικὸν Ὁρί-
ζοντα ως νεας ἀστήρ διαλύων πάντα
ζέφον και καταφατίζων και καταπρα-
νῶν τὰς τεταραγμένας ψυχάς και καρ-
δίας αὐτῶν. Διότι ἀπεδειχθή δι τὸν εἰ-
σαι δι ἀτ οὐρανοῦ ἀποσταλεῖς ὄγκε-
λος τῆς σωτηρίας αὐτῶν, καταπαύων
τὰ δεινά τῶν διά τῆς θρύσεως (Ταμεί-
ου συντάξεως τοῦ Ἱεροῦ κλήρου). “Ο-
θεν ἐπὶ τῷ χαρμοσινῷ τούτῳ ἀγγελ-
ματι δι Μουσικὸς Σύλλογος τῶν ἐν Πά-
τραις ιεροψαλτῶν («Ιωάννης ὁ Δαμα-
σκηνός») ἑκτάκτως συνελθῶν εἰς γενι-
κήν συνέλευσιν, ἀποφασίζει να στέλλῃ
τὰ ἔγκαρδια συγχαρητήρια του πρός
Σὲ τὸν σωτῆρα τοῦ ιεροψαλτικοῦ κό-
σμου και ἐκφράζει τὰς ἀπειρους εύχα-
ριστείας του και τὴν ἀΐδιον και αἰώνι-
ον εὐγνωμοσύνην του. Συνάμα δὲ κα-
θιστᾷ γνωστὸν δι τεμνυνται και ἐνα-
βρύνεται, διότι προσταται τοιαύτης ιε-
ροᾶς ἐργασίας και κινησεως τέκνον γεν-
νηθεν, ἀνατραφέν, και ἀνδρωθεν ἐν Πά-
τραις, τὰς ὅποιας ποικιλοτρόπως ἔδο-
ξασε και σύνηργέτος και δη τελευτα-
ως διά τῶν ἀνεγερθμοσύνεν μέ δλους
τους σημειρινοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς
κτιρίων σχολικῶν. Τέκνον, ὅπερ ἔγεν-
νησε μακάριος ιερεύς, δοτὶς ἀφηρτάγη
προώρως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ ποι-
μήνου του διά γὰρ ἀναπαυθῆ υπὸ τοῦ
Κυρίου Του εἰς τοὺς οὐρανούς, και τοῦ
ὅποιου τὸν ἐνάρετον βίον και τὴν γλυ-
κύλαλον και βροντώδη φωνὴν ἀκόμη τὰ
πλείστα τῶν μελῶν τοῦ Μουσικοῦ Συλ-
λογού τῶν ιεροψαλτῶν ἔιθμοδιται,
και μετά τοῦ ὅποιου συνέψαλαν, συνε-
λειτούργησαν ἐν τοῖς διαφόροις Μυστη-

ρίοις και ἡδιώθησαν τῆς πνευματικῆς
και ἀνεκφράστου και ἀνεκλαλήτου ἐ-
κείνης χαρᾶς. Τοιούτον ἐνδοξὸν τέκνον
ἀξιανήσται και μακαρίου πατρός, οὐ
μόνον αἱ νῦν μουσικαφεῖς γενεαὶ ἀλ-
λά και αἱ μέλλουσαι θα τὸ εὐγνωμο-
νῶντος και θα τὸ μακαρίζωσι αἰώνιας.
Διότι πρώτην φορὰν παρουσιάζεται Υ-
πουργὸς τῶν Θρησκευμάτων λαμβάνων
μέτρα προστασίας και βοηθείας διά τὸ
γῆρας τῶν ιεροψαλτῶν, ως και διά τὴν
ἐκ τῶν ασθενειῶν προερχομένην ἀνικ-
νητητα τούτων. Διότι πρώτην φορὰν
παρουσιάζεται δίκαιος ανὴρ ἀποδίδων
δικαιαιούντην εἰς τὸν ιεροψαλτικὸν κό-
σμον και θέτων ἐν ισοτίμῳ μοίρᾳ τὸν
γλυκύλαλον, τὸν ἡδυμόλπον, τὸν με-
μορφωμένον ιεροψαλτην τὸν καλλιτέ-
χνην, μετά τοῦ ὅλου κλήρου, διά να
διδάσῃ αὐτὸν δι τὸ δόξεινει να εξιψωθῇ
εἰς τὸ έργον του και να τὸ κατανοήσῃ
τελείως και δι τὸ πόσα ὄγκαδα ἐπέρχον-
ται εἰς τὸν λαὸν ἐξ αὐτοῦ. Διότι πρώ-
την φορὰν ἀναγνωρίζεται η μορφωτι-
κή και ἔξεγενειστική δύναμις και ἐπί-
δρασίς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βιζαντι-
νῆς Μουσικῆς ἦμῶν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ
Ἐκκλησιαζομένου λαοῦ, ητις εἰνε και
συνέχεια τῆς Μουσικῆς τῶν προγόνων
μας. Και δια να τελειοποιηθῇ τις εἰς
τὴν ἀνώ Μουσικὴν ἔχει ἀναγκήν οὐ μό-
νον μόχθων και κοπων και χρόνων
πολλῶν, ἀλλά και ταλάντου γλυκυλά-
λου και ἡδυμόλπου. Άλλα τὶς ἐφρόν-
τε μέχρι τοῦδε δια τοὺς θεράποντας
αὐτῆς και ἔσειεν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐ-
τῶν, Οὐδεὶς. Δια τούτο δι κόσμος τῶν
Μουσῶν και τῆς καλλιτεχνίας και τῶν
γραμμάτων ἔσσει θα φέρῃ τὸ δύναμα
σεν μετ' εὑφροσύνης και ἀΐδιου εὐγνω-
μοσύνης.

Ἐν Πάτραις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1930
Ο Πρόεδρος Ο Γραμματεὺς
Ν. Δ. ΣΥΝΟΥΡΗΣ Β. ΣΤΕΜΠΙΛΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. Κ. ΘΩΓΙΔΟΥ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΠΕΙΡΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΑΥΤΗΣ

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγουμένου)

Σημ. α).—Τὸ γοργὸν τιθέμενον ἐν τῇ συνθέσει τῶν Κεντημάτων μετὰ τοῦ Ὀλίγου οὐρανοῦ — ή οὖτος —, ἐνοσίται διὰ τὰ Κεντήματα, τῶν δποίων ὁ φθόγος καὶ εἰς ἀμφοτέρας τας περιπτώσεις λαμβάνεται: ἐν τῇ ἀρσε. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ — ή θέσις τοῦ χρόνου λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ Ὀλίγου καὶ τῶν Κεντημάτων χαρακτῆρος καὶ δαπανᾶται ἡ ἀρσοῖς εἰς τὰ Κεντήματα, ἐν τῷ περιπτώσει ταύτῃ — δαπανᾶται ἡ μὲν θέσις εἰς τὸ Ὀλίγον, εἰς δὲ τὰ Κεντήματα ἡ ἀρσε.

Σημ. β').—Ἐκτὶ τῆς Ὑπορροῆς δὲ τιθέμενον τὸ Γοργόν, ἐννοεῖται διὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς φθόγον, λαμβανόμενον ἐν τῇ ἀρσε.

§ 51. Τὸ Δίγοργον (—) συνενόντι τρεῖς χαρακτῆρας ἐντὸς ἐνὸς χρόνου, τουτέστι διαιρεῖ τὴν χρονικὴν μονάδα εἰς τρία ἴσα μέρη καὶ δίδει ἀνὰ ἐν μέρος εἰς ἕκαπτον χαρακτῆρας εἰς τρόπον, ὥστε ἡ ἀρσοῖς συμπίπτει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δευτέρου χρακτῆρος, δοτοῖς φέρει τὸ Γοργόν, ὃς

‘Απλῆ ἡ Στέξις τιθέμενη πρὸ τοῦ Διγοργοῦ οὗτος: — δίδει εἰς μὲν τὸν πρῶτον χρακτῆρα τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους δύο ἀνὰ 1/4 οὗτοις, ὥστε δὲ μετὰ πρώτος χρακτῆρος λαμβάνεται ἐν τῇ θέσει, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἐν τῇ θέσει. Η Ἀπλῆ τιθέμενη μετὰ

τὸ Δίγοργον οὕτως: — δίδει εἰς μὲν τὸν πρῶτον καὶ δευτέρον χρακτῆρα ἀνὰ 1/4 τοῦ χρόνου εἰς δὲ τὸν δευτέρον τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου οὕτως, ὥστε δὲ μετὰ πρώτος καὶ δευτέρος λαμβάνεται ἐν τῇ θέσει δὲ τούτος ἐν τῇ θέσει.

Σημ. α').—Τὸ διγοργὸν ἐν τῇ συνθέσει τῶν Κεντημάτων μετὰ τοῦ Ὀλίγου τιθέμενον οὕτως: — η οὗτος: — εἶναι εἶναι ἐπὶ τοῦ Ὀλίγου, τῶν Κεντημάτων καὶ τοῦ πρὸ αὐτῶν χρακτῆρος. Τιθέμενον δὲ οὕτως: — εἶναι εἶναι ἐπὶ τοῦ Ὀλίγου, τῶν Κεντημάτων καὶ τοῦ μετ' αὐτὰ χρακτῆρος.

Σημ. β').—Τὸ Δίγοργον τιθέμενον ἐπὶ τῆς Ὑπορροῆς, εἶναι εἶναι ἐπὶ τῶν δύο αὐτῆς φθόγγων καὶ τοῦ πρὸ αὐτῆς χρακτῆρος.

§ 52.—Τὸ Τοιγοργὸν (—) συνενόντι τέσσαρας χαρακτῆρας ἐντὸς ἐνὸς χρόνου, τουτέστι διαιρεῖ τὴν χρονικὴν μονάδα εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη καὶ λαμβανόνται αἱ μὲν δύο πρῶτοι χρακτῆρες ἐν τῇ θέσει, αἱ δὲ δύο ἔπομενοι ἐν τῇ θέσει, διό

Σημ.—Τὸ Γοργόν, τὸ Δίγοργον, τὸ Τοιγοργὸν κτλ. τίθενται εἰς ἀπαντας τοὺς χρακτῆρας, πλὴν τῆς Πεταστῆς.

§ 53.—Οταν εἰς ἔνα καὶ τὸν οὗτον χρακτῆρα ὑπάρχῃ Γοργὸν καὶ Ἀπλῆ οὗτος — τότε πρῶτον ἐνεργεῖ τὸ Γοργόν καὶ ὅπερον ἡ Ἀπλῆ. Τὸ αὐτό

γίνεται καὶ ὅταν εἰς τὸν αὐτὸν χαρακτήρα διάδοχη Δίγορον καὶ Ἀπλῆ οὔτως:

ἢ Τρίγορον καὶ Ἀπλῆ οὔτως
καὶ οὕτω καθέεται.

γ) Σημεῖο διττὴν ἐνέργειαν ἔχοντα.

§ 54. Τὸ Ἀργὸν (၂), γραφόμενον οὕτως:

ἔχει διττὴν ἐνέργειαν, διότι ἐνεργεῖ καὶ ὡς γοργὸν καὶ ὡς Κλάσμα καὶ ἀπτετεῖ, ἵνα τὰ μὲν Κεντηματα δακαγήσωσι μετὰ του Ἰσοῦ ἔκα^χροναν, ταν^χεντηματον λαμβανομένων ἐν τῇ ὁρτε, ὡσεὶ εἰχον Γοργόν, ἢ δε λέξια του Ὁλίγου αἰσηθῆ κατὰ 1 χρόνον^χ αναλύεται

δὲ οὕτω:

§ 55.—Τὸ Διαγον (၃) γραφόμενον οὕτω:

συτενίσει μὲν εἰς ἕνα χρόνον μετὰ τοῦ προτιγονιμένου χαρακτῆρος τὰ Κεντηματα, ὡσεὶ εἰχον Γοργόν, αὐξάνει δὲ την ἀξίαν του Ὁλίγου κατὰ δύο χρόνους καὶ ἀναλύεται οὕτω:

§ 56.—Τὸ Τριαγον (၄) αὐξάνει τὴν ἀξίαν του Ὁλίγου κατὰ τοεις χρόνους, αφοῦ τὰ Κεντηματα ἐκφωνηθῶσιν ἐν τῇ ἀρσει, ὡσεὶ εἰχον Γοργόν. Γραφόμενον δὲ οὕτω:

ἀναλύεται οὕτω

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περὶ τῶν σημείων τῆς ποιωτικος ἢ τῶν ἀχρόνων ὑποστάσεων.

§ 57. Τὰ σημεῖα, τὰ δποια μεταγειρίζομένα πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ μέλους καὶ τὰ δποια δίδουσιν εἰς τοὺς χαρακτῆρας ποιότητά τινα (ἐκφραστιν) κάπως διάφορον τῆς ἰδικῆς των, καλοῦνται σημεῖα τῆς ποιότητος ἢ ἀχρονοι διαστάσεις. Η δε ἐριμηνία αὐτῶν διὰ μόνης τῆς φυντητῆς διδασκαλίας ἐπιτυγχάνεται.

οὐν, πλὴν τῶν Κεντημάτων. Τίθεται δὲ καὶ κάτισθεν τῶν κατιόντων χαρακτῆρων, δλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεταξὺ τοῦ κατιόντος χαρακτῆρος καὶ τοῦ Ψηφιστοῦ παρατίθεται Ὁλίγον

διότι το μεγεθος τῶν κατιοντων χαρακτήρων είνε δυσαναλογον πρὸς το μέγε-

θος τοῦ Ψηφιστοῦ, ως

§ 58.—Τὰ σημεῖα τῆς ποιωτικος ἢ αἰχρονοι διαστάσεις εἰνε ἐξ, τὰ ἐξης:

Τὸ Ψηφιστὸν ἢ Ὁξεῖα

Η Βαρεία

Τὸ Ἀντικένωμα

Τὸ Ομαλὸν

Τὸ Ετερον ἢ Σύνδεσμος

Τὸ Ἐνδόφωνον

§ 59.—Τὸ Ψηφιστὸν ἢ Ὁξεῖα () σημαίνει διεὶ δ ἐπ' αὐτοῦ χαρακτῆρος φθέγγεται μετά τίνος (ψηφοτητος) διαναιεσ καὶ ηγετεὶ ἐμπροσθεν κατιόντας πλευτος καὶ ιποχρόνους αὐτοῦ χαρακτῆρας.

§ 60.—Η Βαρεία () ἀλαιτει, δπος δ χαρακτῆρος, δπος ἐπεται, ἀπαγγελθει μετα τίνος βαρονε εἰς τροχον, ώστε να διακρίνεται ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργεια αὐτῆς απὸ τοι προτιγονιμένοι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλουμένου χαρακτῆρος. Προγράφεται δὲ η Βαρεία καντον τῶν χαρακτῆρων, πλὴν τῶν Κεντημάτων καὶ τῆς Υπορροῆς.

Σημ. Τὸ Ψηφιστὸν καὶ η Βαρεία δύνανται νὰ δυναμασθῶσι καὶ τοιστικά σημεῖα, διότι χρησιμεύουσι διὰ ταν τοισιμού τῶν χαρακτῆρων.

(Ἐπεται ουνέγεια)

Τὸ Ψηφιστὸν τίθεται καταθεν τοῦ Ἰσου καὶ τῶν ἄλλον ἀνιόντων χαρακτῆρ-

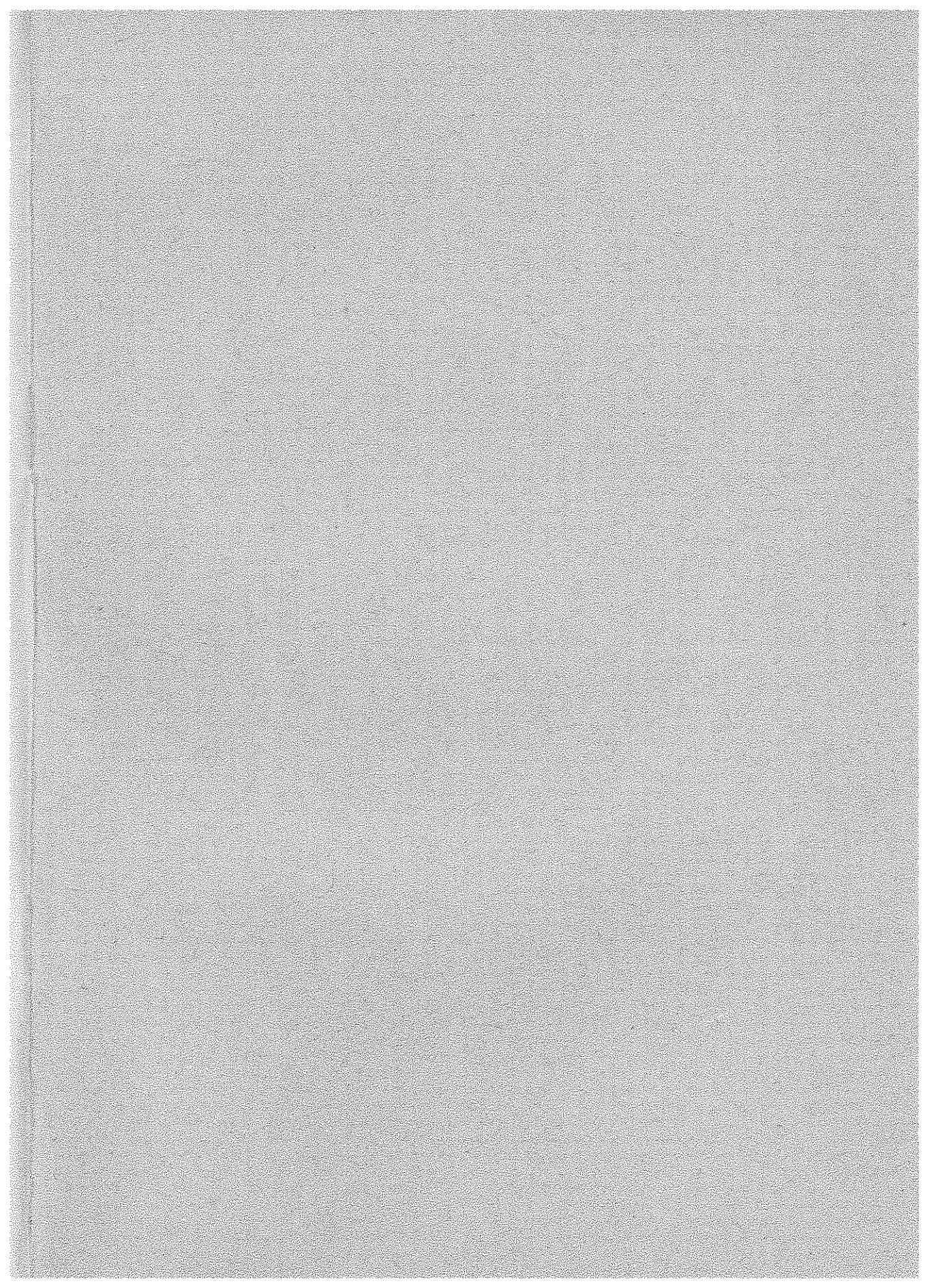
ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Σελις 78 στίχος 4 ἀντὶ		ἀνάγνωσθι	
» 85 » 11 »			
	A		A γι
» 91 » 18 »		Γει ει το	
» 92 » 1 » »		γει το	
	γει το		γει το

Σελ. 97 στίχ. 3 και 22 ἀντὶ προλαμβανόμενος ἀνάγν. προσλαμβανόμενος

» 121 » 3	»		»	
» 121 » 10	»	γειολφινό	»	γκολφινό.
» 127 » 20	»	παρακείμενον αύτῷ	»	πρὸ αὐτοῦ.
» 127 » 25	»		»	

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 10

Διαρκεία παρακτιθήκη διατά την
ταινία του «Μαύρος Κύπρος» είναι
την βιβλιοκυπελλή «Αστήρ - Παραμό-
ντες», διάτ. Αχαρούλης δρόμος 718
πλατεία πλατείας Κανύφης.